

K.A. Applegate

the andalite chronicles

Before the **ANIMORPHS** . . . there was Elfangor.

Alloran's
Choice

#2

Scholastic 10-000-10000-0

SCHOLASTIC

Sự Lựa Chọn Của Hoàng Tử Alloran
Series The Andalite Chronicles Phần 2
Katherine Alice Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[MỘT TỈ DẶM SAI LẦM](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[CHƯƠNG 28](#)

[CHƯƠNG 29](#)

[CHƯƠNG 30](#)

[CHƯƠNG 31](#)

[CHƯƠNG 32](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

MỘT TỈ DẶM SAI LẦM

Với sáu cặp cánh tôi bay dập dềnh ở trên cao và nhìn bao quát cảnh tượng bên dưới.

Than ôi! Lúc này tôi chỉ có một thân một mình ngay giữa một hành tinh xa lạ. Sợ sệt, chua xót, và mất tinh thần.

Với sáu cặp cánh tôi bay dập dềnh ở trên cao và nhìn bao quát cảnh tượng bên dưới. Tôi đang trong lối biến hình. Một người Andalite bốn chân và hai tay đã hóa thành một con chim *kafit* 12 cánh.

Phi cảng bạt ngàn của thế giới Taxxon trải dài dưới chân tôi. Một rừng phi thuyền thấy mà ghê đang nấu mình trong những ụ tàu kim loại hình thù dị hợm.

Tàu thuyền từ khắp mọi ngả của Đế chế Yeerk tụ về đây: những tàu vận tải thô sơ, các chiến đấu cơ gọn nhẹ, và cả một tàu Lòng Chảo kênh cang. Đáng đau đầu hấu của nó khiến tôi liên tưởng tới một con nhện ba chân lênh khênh, đáng ghét.

Chếch bên trái của tôi nửa dặm là **tàu vận tải của người Skrit Na** - con tàu khiến tôi phải lần tới đây. Bên trong nó có chứa một thứ quý giá mà bọn Yeerk chưa hay biết: *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Cách nửa dặm bên phải tôi là chiếc tàu hàng chứa hàng ngàn con sên Yeerk kinh tởm đã được tôi cứu thoát khỏi lệnh tiêu hủy của Hoàng tử Alloran.

Ngay dưới tôi là con tàu *Jahar*. Trông nó như một tác phẩm nghệ thuật bị quăng vất vưởng giữa một bãi rác khổng lồ. Vẻ đẹp tuyệt mỹ của nó nổi lên rực rỡ giữa đám tàu Yeerk xộc xệch, thô thiển.

Và kia! Hai sinh vật kỳ lạ có tên là Chapman và Loren vừa bước ra khỏi tàu *Jahar*.

Chapman xấn xồ đẩy Loren đang bị trối, ngã vập xuống ngay dưới chân tên Phó-Visser Bảy, tên Yeerk Mượn xác-Hork-Bajir lo chuyện an ninh ở phi cảng...

“Đó là thứ tôi muốn trao đổi.” Chapman nói. “Cả một hành tinh đầy ắp những... cái này.”

Arbron thẳng bạn *lính nhỏ* của tôi đâu rồi? Hoàng tử-Chinh chiến Alloran đang ở chốn nào? Lần cuối cùng tôi thấy họ là khi họ đang ở trong lối Taxxon. Giới hạn hai giờ biến hình đã trôi qua. Mong sao họ đã hoàn thành kịp thời...

Bọn Yeerk tóm lấy Loren và lôi cô đi sênh sệch. Chapman thì đang cố gắng giao tiếp với tên Phó-Visser Bảy.

Bỗng dưng tôi hoảng hồn: Chapman biết về *Vòng Xoáy Thời Gian*! Nếu hắn tìm ra cách nói cho bọn Yeerk hiểu thì tất cả chúng tôi sẽ đi đời.

Đúng rồi, tôi phải làm một cái gì đó! Nhưng biết làm cái gì bây giờ? Thật điên hết sức! Số phận của toàn thể dân tộc tôi đang phụ thuộc vào tôi. Vào chính tôi!

Có lẽ Chapman chưa kịp tiết lộ cho tên Phó-Visser Bảy về điều kinh khủng ấy. Dễ gì mà hắn chịu nhả món hàng mặc cả lớn nhất của mình ra. Hắn cũng giống như tụi Skrit Na - ích kỷ, tham lam và lúc nào cũng chăm chăm nghĩ đến chuyện vợ vét và sở hữu của cải. Chắc chắn hắn quyết không để vượt *Vòng Xoáy Thời Gian* đâu.

Tôi đập mạnh sáu đôi cánh chim *kafit*, lao về hướng tàu Skrit Na.

Phía dưới, bọn Yeerk đang kéo lê Loren. Chúng nhẩn tâm lôi tóc cô - tiếng thét đau đớn của Loren vọng đến tận tai tôi.

<Lorent, tôi đây, Elfangor đây!> Tôi gọi xuống.

Tôi thấy Loren quay đầu tới lui theo cách con người để nhìn ra đằng sau.

<Đừng lo, tôi đang truyền ý nghĩ cho riêng cô thôi, không ai nghe thấy đâu. Bình tĩnh đi nào, chớ làm cho tụi nó điên tiết.>

Loren ngưng kháng cự và ngoan ngoãn bước đi giữa hai tên Hork-Bajir.

<Hãy nhớ một điều: đừng hó hé về *Vòng Xoáy Thời Gian*. Nếu bọn Yeerk có nó thì tất cả sẽ đi tong. Hãy tin tôi. Tôi sẽ cứu cô.>

Như hầu hết các loài khác, con người giao tiếp với nhau bằng âm thanh nên dĩ nhiên là Loren chẳng thể đáp lại tôi bằng ý nghĩ được. Tôi chỉ biết hy vọng rằng Loren tin tôi. Đúng. Cô phải tin. Nhưng nếu tôi là cô, liệu tôi có tin một người lạ đã đẩy mình vào tình cảnh trớ trêu không nhỉ?

Gạt bỏ mọi thứ vớ vẩn ra khỏi đầu óc, tôi tắt tả bay tới chỗ tàu Skrit Na.

Có mấy tên Mượn xác-Gedd đang chăm bẵm con tàu. Những người Gedd rất vụng về này là loài đầu tiên bị bọn Yeerk chinh phục và chỉ những tên Yeerk thấp kém mới phải nhận vật chủ Gedd. Hình như bọn Mượn xác-Gedd đang kiểm tra những chỗ bị hư hại trên vỏ tàu Skrit Na.

Tôi cần phải lên vào con tàu ấy và lái nó ra khỏi hành tinh này.

Tôi đáp xuống gầm ụ tàu bắn thủ gần nơi tàu Skrit Na đậu. Có cả một đồng xà bần lẫn rác

rượu ngập ngựa tích tụ nhiều năm ở đó. Rốt cuộc, đất cảng đã biến thành một nhà máy tái chế chất thải cho tàu thuyền. Mùi hôi thối xông lên thật khủng khiếp.

Tôi hoàn hình giữa đồng đồ thải nhóp nhép đó. Bốn chân tôi thò ra từ bốn cánh chim *kafit*. Hai cánh khác biến thành hai cánh tay tôi. Cái đầu chim óng mượt phình bè ra rồi nhú lên hai cuống mắt, trong khi đôi mắt chim trở thành cặp mắt chính của tôi.

Những đôi cánh thừa teo rúm lại và biến mất, trong khi mấu đuôi chim thon mỏng hóa thành chiếc đuôi Andalite dững mãi, lợi hại.

Nhưng buồn thay, tôi không thể mang dáng hình Andalite trên xứ Taxxon đầy rẫy bọn Yeerk này được. Chắc chắn một người Andalite sẽ là mục tiêu di động cho bọn Yeerk nếu hiện ngang đi lại giữa phố.

Chắc chắn tôi sẽ chết tức khắc, ngay sau khi bước ra khỏi chỗ núp mười giây.

Tôi chỉ có một con đường: biến thành người Taxxon. ADN của tên Taxxon bị thu nạp vẫn còn ở lại mãi trong tôi.

Tôi ráng nuốt trọn nỗi sợ hãi và ghê tởm để bắt đầu biến hình.

Ngay lúc cảm thấy cơ thể sâu bọ ụi mọc ra tôi liền cảm thấy cơn đói cuồng bạo của Taxxon gào thét, trong khi tôi đang cố thực hiện một kế hoạch - hòng cùng lúc cứu quê hương tôi, bạn bè tôi, Loren và tất cả.

Vừa biến hình được một nửa thì tôi nghe có tiếng ì oạch, lạch bạch của một tên Taxxon. Đôi mắt cuống của tôi đã mất nhưng vẫn còn đôi mắt chính. Tôi quay qua nhìn.

Hắn chỉ còn cách tôi chừng hơn ba mét. Chắc hắn đã mai phục trong bóng tối. Chỉ cần hắn la lên báo hiệu là tôi sẽ biến thành bữa trưa cho tụi Taxxon ngoài kia.

<Elfangor! Bờ đó hả?>

<Arbron?> Tôi thét lên sung sướng. Tôi không còn đơn độc nữa rồi! Tôi đã có Arbron đi cùng. Dù chúng tôi chưa bao giờ là bạn bè thân thiết của nhau, nhưng ít ra cậu ta cũng là đồng bào của tôi.

<Ừ, mình đây.> Arbron đáp.

<Chuyện gì đã xảy ra với bồ vậy?> Tôi vỗ vập hỏi. <Mình lạc bồ và Hoàng tử Alloran trong cơn đói kinh hoàng đó.>

Một thoáng lặng ngắt, Arbron không nói lời nào cả. Sự yên lặng của câu ấy khiến thân hình nửa Andalite của tôi cảm thấy rờn rợn.

<Tui với bồ sẽ cứu *Vòng Xoáy Thời Gian* chứ? Thời điểm làm anh hùng đã đến rồi phải không?> Arbron hồ hững nói.

<Đúng vậy.> Tôi đồng ý nhưng lòng vẫn nhói lên cảm giác rằng hình như có một cái gì đó trật chĩa đã xảy ra...

<Hoàng tử Alloran đâu rồi?> Tôi hỏi Arbron.

<Mình không biết. Nào, đi thôi. Đi cứu thế giới nào, ha ha ha! Bồ lên kế hoạch chưa, Elfangor? Elfangor anh hùng?>

Có vẻ như Arbron vừa chuyển tức thời từ tông thờ ơ, vô cảm sang nhiệt thành quá đáng. Có lẽ đó là do cậu ấy căng thẳng và lo sợ quá cũng nên, hay cũng có thể là vì Arbron kinh tởm khi phải cư ngụ trong lốt Taxxon kỳ quái...

Không việc gì phải lo lắng. Chẳng qua vì tình thế quá gay cấn mà thôi.

<Nếu mình trở thành anh hùng, thì bồ cũng vậy mà.> tôi bảo. <Ngoài ra, trước hết phải coi xem tụi mình có còn sống sót không đã.>

<Ừ. Sống sót.> Arbron lại nói với vẻ lạnh lùng và vô cảm. <Nào, Elfangor biến hình cho xong đi chứ.>

CHƯƠNG 18

<**B**ồ có kế hoạch gì chưa?>

<Rồi. Tụi mình sẽ bảo tụi Mượn xác-Gedd rằng tụi mình vào trồng để sửa chữa máy tính, sau đó tụi mình sẽ lái con tàu Skrit Na tội nghiệp đó đi.>

Tôi muốn tỏ ra điềm nhiên, giống như kiểu các phi công chiến đấu thường biểu lộ mỗi khi mô tả chiến trường khốc liệt. Giả vờ như không có gì đáng nói í mà.

Arbron nhìn tôi trân trân bằng con mắt Taxxon đỏ nhão nhẹt. <Nào, lên đường thôi.> Cậu ta quả quyết.

Arbron và tôi tách khỏi gầm u tàu và rục rịch rải những hàng chân Taxxon về hướng tàu Skrit Na. Như là một cặp Taxxon chán chương đang làm í mà...

Thật không cách chi giải thích được cơn đói man dại của Taxxon. Nó tàn bạo hơn bất cứ cơn đói nào mà bạn có thể hình dung ra. Đói tựa như trong đầu bạn có đầy tiếng gào thét, gào dữ dội đến nỗi bạn không thể suy nghĩ gì nổi.

Mọi vật sống bạn nhìn thấy hay ngửi thấy đều là món thịt tươi. Bạn nghe rõ tiếng những trái tim đập thành thành, bạn ngửi thấy máu chạy rần rần trong huyết quản con mồi và cơn đói khổng lồ chế toàn bộ cơ thể bạn.

Một khi có ai đó bị thương... hay bị tay nạn - khi có máu trào ra - là tôi biết ngay mình không tài nào vui lấp được cơn đói.

Tôi đi mà trong đầu cứ ong óng nghĩ về một tên Taxxon bị thương nào đấy. Tôi đâu có muốn nghĩ vậy, nhưng thật tình tôi chẳng thể làm khác đi được.

<Cứ làm bộ như hai ta đang trên đường đi làm nhiệm vụ ấy...> tôi khuyên Arbron khi vài tên Gedd quay qua tò mò nhìn chúng tôi.

<Im đi, Elfangor.> Arbron sùng tiết nạt.

Một lần nữa, tôi lại cảm thấy nổi gai ốc. Có cái gì đó trục trặc đã xảy ra rồi. Nhưng bây giờ thì tội tui hết đường tháo lui. Tôi hung hãn xô tên Gedd đang ngáng đường mình qua một bên.

Đám Mượn xác-Gedd có vẻ bất bình, nhưng chúng chẳng có lý gì để nghi ngờ tội tui - những người Taxxon. Chúng cần phải thừa nhận bọn Mượn xác-Taxxon mà không được may mắn nghi ngờ gì hết.

Ngoại trừ một tên trong bọn chúng.

Tên này đứng chắn ngay trước mặt tội tôi và lấp bấp vài câu bằng tiếng Galard, một loại “vũ trụ ngữ” thông dụng giữa các hành tinh. Với cái lưỡi Gedd, hần phát âm thật khó nhọc nhưng tôi vẫn có thể hiểu được.

“Cáác aanh nàmm rìi ở đơới?”

Nếu tên Gedd còn cố nặn ra được chút tiếng Galard thì với cái miệng và lưỡi Taxxon tôi chẳng thể thốt nên lời. Nhưng tôi không được dùng ngôn ngữ ý nghĩ. Như vậy khác nào chúng tôi thông báo với chúng rằng mình là người Andalite. Tôi buộc phải nói tiếng Galard bằng cái lưỡi Taxxon dài gần một mét.

“Ssee snwwweeyiir ssreeyah!” Tôi cố rặn ra.

Câu đó còn lâu mới hao hao giống âm thanh tôi muốn tạo ra. Điều tôi cần nói là “sửa máy tính”. Nhưng cái lưỡi Taxxon dài quá, chẳng thể dùng để tạo ra các âm thanh có nghĩa.

Con mắt vàng ti hí của tên Gedd nhìn tôi chòng chọc.

“Sử dụng đệm!” Hắn rút lên và quạu quọ chỉ xuống một miếng đệm máy tính nhỏ xíu nổi với cổ tay hắn.

<Đó là một loại chip phiên dịch.> Arbron mách nước. <Một phiên bản sơ sài của chip phiên dịch của chúng ta. Để nó cho mình.>

Nói rồi Arbron thò một trong những bàn tay hai ngón yếu xìu của Taxxon ra và nhấn vài nút.

Từ miếng đệm phát ra một giọng nói nhẹ nhàng bằng tiếng Galard.

“Sửa chữa máy tính.”

Tên Gedd nổi tam bành. “Pọn Taxxon chúng mày tưởng mình làm chủ hành tinh này sao! Đòi kêu kỳ như pọn Hork-Bajir cơ à!”

Arbron và tôi đẩy hắn qua một bên để bước vào tàu Skrit Na. Rủi thay, bên trong chật chội và thấp tới mức suýt nữa chúng tôi không thể chui lọt tấm thân hộ pháp của mình vào.

Chiếc tàu Skrit Na này giống hệt với chiếc tàu Skrit Na bị chúng tôi bắt giữ để cứu hai con người hồi trước. Có hai tổ kén người Skrit dính ở góc tàu. Chúng sẽ chẳng gây hại gì vì chúng chưa tới kỳ trở thành người Na. Một người Skrit lanh lẹ - mà Loren mô tả là con gián khổng lồ chạy lòng vòng, vô lo nghĩ, đang tự đánh bóng thân mình và làm vệ sinh.

Ngoài cái tên người Skrit đó, chúng tôi không thấy người Na nào. Buồng lái trống trơn.

<Rốt cuộc rồi cũng ổn...> tôi lẩm bẩm. <Mình sẽ đóng cửa. Tụi mình sẽ hoàn hình, khởi động máy và cuốn gói khởi hành hành tinh này, trước khi bọn chúng kịp hiểu điều gì xảy ra.>

<Ừ.> Arbron tán thành. <Sẵn sàng rồi chứ?>

<Ừm.> Tôi ráng xua đi cơn đói Taxxon cùng nỗi sợ hãi của chính mình. <Rồi, làm thôi!>

Arbron nhấn bệ phóng cho cửa đóng lại. Cửa ập xuống, tạo thành một tấm dán bịt kín chân không.

Shwoomp!

Tôi tập trung toàn bộ tâm lực vào việc hoàn hình. Tôi muốn thoát khỏi thân xác Taxxon quá chừng, muốn tống khứ cái thân hình gớm ghiếc ấy thật mau. Con đoi bụng kinh khủng dui đi và trí óc Andalite trôi lên...

Hai chúng tôi đi vào buồng lái chật hẹp để điều khiển con tàu. Tên Skrit dần dần cứ liên tục húc vào tôi vì không tìm được đường đi.

Bùm! Bùm! Bùm!

Bọn Gedd bên ngoài đâm thành thịch vào thân tàu. ‘Ccchúung màyy đđaaan nnămm rii thếế? Llói mmao!’

Tôi kê xác bọn chúng và cứ bắt tay vào việc xử lý năng lượng động cơ.

Động cơ chính bắt đầu gầm lên khi bén nhiên liệu.

Lúc đó tôi mới nhận ra là Arbron vẫn chưa hoàn hình.

<Arbron, bồ còn chờ gì nữa mà không hoàn hình? Hoàn hình lẹ đi!>

Arbron chẳng nói chẳng rằng.

Bùm! Bùm! Bùm!

<Arbron! Bồ còn đợi gì nữa. Hoàn hình đi chứ.> Tôi thét lên, tiếng la sẽ thúc giục điều đó xảy ra. Nhưng Arbron vẫn cứ nhìn tôi trân trân qua những con mắt đỏ vằn vện. Và tôi chợt hiểu...

<Nào, Arbron, hoàn hình đi mà...> Lần này tôi nói nhỏ nhẹ hơn, gần như van nỉ.

<Ước gì mình có thể hoàn hình được Elfangor.> Arbron thốn thức. <Ước gì mình có thể...>

CHƯƠNG 19

Chẳng còn thời gian để than khóc cho chuyện đó nữa. Tụi tôi cần phải cất cánh khỏi ụ tàu này, trước khi bọn Yeerk biết chúng tôi đã đánh cướp tàu Skrit Na.

Chẳng còn thời gian đề cập tới tai nạn ấy, nhưng lại có thời gian đồng cảm với nỗi khủng khiếp mà Arbron cảm nhận.

Tôi đã từng ở trong lối Taxxon, đã từng bị cơn đói ghê hồn của Taxxon hành hạ. Tôi thà chết còn hơn phải trong cái hình hài đó mãi mãi.

Những “cánh tay” Taxxon eo uột của Arbron nhấn tất cả các nút cần thiết. Động cơ bắt đầu rung nhẹ rồi đạt đến sức mạnh đầy đủ.

Lũ Mượn xác-Gedd ngoài kia chắc cũng đã cảm thấy có chuyện chẳng lành. Đột nhiên, chúng thôi không đâm vào mạn tàu nữa mà hốt hoảng chạy tháo thân. Luồng nhiệt từ động cơ tỏa ra khắp ụ tàu chắc hẳn sẽ bị trông thấy. Nhưng một khi động cơ đã hoạt động thì bạn sẽ không phải lẩn quẩn ở ụ tàu lâu...

<Sẵn sàng chưa?> Tôi hỏi Arbron.

<Rồi.>

<Vây thì bám chắc vào. Mình không biết tàu Skrit Na giật mạnh cỡ nào đâu.> Tôi nhấn nút xuất phát và chúng tôi tung khỏi bệ phóng.

Rủi thay, chúng tôi vọt lên chẳng nhanh chút nào.

<Có gì trục trặc với đồ khỉ này vậy?>

Tôi gào lên và nhìn vào bảng chỉ tốc độ. Chúng tôi đang bay một ngàn dặm một giờ. Tỷ lệ tăng tốc như rùa bò.

<Phải mười phút nữa tụi mình mới dứt khỏi vận tốc này!> Arbron la lạnh lót.

<Tàu Yeerk sẽ chặn đầu trước khi tụi mình vào được vùng không gian Zero mất thôi.> tôi than thở.

<Vòng Xoáy Thời Gian!> Arbron gợi ý.

<Bọn ta có thể sử dụng nó để vượt xuyên thời gian!>

<Không được! Tụi mình hổng biết nó có tác dụng nhanh cỡ nào. Nếu cố kích hoạt *Vòng Xoáy Thời Gian*, thì tín hiệu lóe lên sẽ thấp sáng tất cả các bộ cảm biến của bọn Yeerk trong phạm vi một triệu dặm! Với lại, ngộ nhớ phải cần mười phút nó mới khởi động thì sao? Mặt khác... hổng biết tụi mình có khiến ai tức lồng lên không nếu tụi mình đụng tới cái đồ quái quỷ đó.>

<Cái gì? Bờ lo sẽ bị hoàng tử nào đó xạc cho một trận nếu bọn ta may mắn sống sót hả?>

<Hổng phải vậy. Mình chỉ nghĩ đường binh nghiệp của mình chắc chắn là đi đứt rồi.>

<Thế bờ nghĩ...> Arbron trầm ngâm rồi bất chợt phá lên cười. <Bờ e rằng vụ này có bàn tay của người Ellimist hoang đường nhúng vô chẳng?>

<Hoang đường á? Bờ dám liều chọc giận họ không?>

Tôi cảm thấy mình ngổ quá đi. Hồi còn bé, cha mẹ tôi đã kể cho tôi nghe những câu chuyện về người Ellimist. Những câu chuyện về một sinh vật hùng mạnh cực kỳ mà đôi khi can thiệp vào định mệnh của một số loài một cách không thể giải thích được...

Tôi đã sẵn sàng đón nhận lời châm chọc từ Arbron nhưng cậu ta lại im thin thít.

Arbron nhìn trân trân vào bảng điều khiển - ít ra là tôi đoán thế. Mắt Taxxon hình như không thực sự tập trung vào cái gì cả. <Tàu tuần tra của bọn Yeerk đã phóng lên như một vectơ truy cản! Một chiến đấu cơ Con Rệp!> Arbron thông báo.

<Dám chơi nó không, Arbron?> Tôi hỏi.

<Bờ giỡn hả? Tàu Skrit Na nào cũng chỉ loe hoe vài khẩu tia Nghiệt nhỏ tí, cũ xì - thứ mà bọn Yeerk đã quăng ra bãi rác, trong khi chiếc Con Rệp lại được trang bị toàn những cặp tia Nghiệt Siêu-việt. Có mà điên mới tính chuyện nghênh chiến với nó!>

Arbron nói đúng. Lẽ ra tôi phải nhớ điều đó nhưng tôi đang rung động và bối rối quá. Trí óc tôi đang quay mòng mòng, nhộn nhạo cả triệu ý nghĩ nhưng chẳng đâu vào đâu cả...

Phải tập trung, tập trung - tôi cố nhắc mình như vậy.

Đồng hồ đo tốc độ chỉ hai ngàn dặm một giờ. Thân tàu nóng rực lên vì lực cản không khí.

<Arbron! Tàu Con Rệp bay chậm rì trong bầu khí quyển, phải không? Chúng không thể chịu nổi nhiệt độ cao trong khi chuyện đó thì chẳng nhằm nhò gì với tụi mình cả. Ít ra là vậy. Tụi mình đang đi hơn hai ngàn dặm một giờ. Vậy là khi ở trong bầu khí quyển tụi mình nhanh hơn chúng!>

<Bờ định thử vượt qua chúng trong bầu khí quyển sao?> Arbron hỏi.

<Thế bờ có ý gì hay hơn không?>

<Có thêm một chiếc Con Rệp nữa ở trên đầu tụi mình!> Arbron oang oang thông báo. <Lại

thêm hai chiếc nữa phóng lên!>

<Tụi mình sẽ “chơi” bọn chúng một trận.> Tôi nói bừa, hy vọng giọng mình toát ra vẻ tự tin đầy bản lĩnh. <Mình cần tầm nhìn trực tiếp. Thời gian thực, góc độ thực. Mở cửa sổ ra đi.>

Arbron vọc tay vào đám thiết bị. Thành linh, tấm chắn trước mặt tôi trở thành một ô cửa sổ. Tôi thấy có luồng khí siêu nóng đang rú rít quanh tàu.

Tôi hạ con tàu Skrit Na ngắn và tròn trùng trục xuống. Vừa hạ chúng tôi vừa tăng tốc. <Tới vận tốc ba ngàn dặm một giờ luôn!> Tôi la lên.

Xuống, xuống, xuống nữa. Tốc độ đã trên ba ngàn dặm một giờ! Lớp bụi đỏ quạch của thế giới Taxxon đâm rào rào vào chúng tôi.

Các phi thuyền nói chung thường được thiết kế để đi lại trong vùng chân không của không gian, rất ít khi chúng được hữu dụng trong bầu khí quyển. Nhưng người Skrit Na vốn là chuyên gia đào bới phế liệu, chuyên chu du từ hành tinh này tới hành tinh khác để bắt cóc, đánh cắp và thực hiện những cuộc thử nghiệm y khoa kỳ khôi của mình, vì thế họ cần những con tàu có thể dễ dàng xuyên qua bầu khí quyển.

Tuy nhiên, chẳng có loại tàu nào lại được chế ra để lao xuống với tốc độ ba ngàn dặm một giờ, trong bầu khí quyển chỉ cách mặt đất có mười lăm mét.

Hồi nãy chúng tôi đã lên được gần sát mí trên bầu khí quyển của thế giới Taxxon - còn chừng bảy dặm nữa là tới. Giờ chúng tôi rơi trở lại và sẽ tiếp đất sau năm phẩy tám giây nữa.

<Yaaahhhhh!>

<Yaaahhhhh!>

Cả hai chúng tôi cùng rú lên trong nỗi khiếp đảm tột độ pha trộn niềm phấn khích hãi hùng. Hàng triệu dặm một giờ trong không gian trống trơn chẳng là gì cả so với ba ngàn dặm một giờ chúc thẳng xuống mặt đất.

<Lên! Lên! Lên nào!>

Tôi cho tàu ngóc đầu vọt lên, suýt soát thời điểm cảnh báo va chạm thét lên báo hiệu bằng ngôn ngữ Skrit Na.

Tụi tôi lao vun vút qua hoang mạc Taxxon... âm thanh ù ù ù ù ù do con tàu phát ra nghe thật ghê rợn...

<Bồ chính cái tàu Con Rệp đó vào tầm ngắm được không?> Tôi hỏi Arbron.

<Hiển thị!>

Tôi trông thấy hai chiếc Con Rệp đuổi sát chúng tôi, chiếc nọ nối đuôi chiếc kia. Thân tàu của chúng sáng chói lên vì nhiệt ma sát. Nhưng chúng vẫn không chịu ngừng lại hoặc rút lui.

<Tốt.> tôi lầm rầm. <Để coi ai nhanh hơn ai.> Tôi tăng tốc và cảm thấy hơi chòng chành khi động cơ đẩy mạnh.

<Ba ngàn hai trăm dặm một giờ.> Arbron ghi nhận. <Ba phẩy ba K. Ba phẩy bốn K. Nhiệt độ thành tàu là... bồ cóc cần biết làm gì. Ba phẩy năm K.>

Ba ngàn năm trăm dặm một giờ. Mặt đất lòa nhòa. Tụi tui tựa như một thiên thạch đang lao phùng phục. Một mũi tên lửa đang phóng vèo vèo trên xứ Taxxon với tốc độ siêu tưởng. Nhưng bụi rậm lùm xùm và những thân cây lù tù của thế giới Taxxon bén lửa khi chúng tôi vượt qua. Tụi tôi đang vẽ một đường lửa vòng quanh hành tinh này!

<Vọt lên!> Arbron gào thảm thiết.

Một rặng núi nhô cao sừng sững tựa như bức tường. <Chúng ở đâu rồi ra vậy?!> Tôi gầm gừ khi chúng tôi vọt lên, từng nguyên tử của tàu Skrit Na như bị kéo căng hết cỡ.

Con tàu lồng lên, giãy đành đạch như một con thú hấp hối, cố thực hiện cú quẩy cuối cùng. Nhưng rồi chúng tôi cũng bò lên được. Lên...lên...

<Tụi mình vượt được chứ?> Arbron hỏi.

Tôi chưa kịp đáp lời cậu ta thì chúng tôi đã nhảy ào qua bức tường núi. Tôi thề là mình đã nghe thấy tiếng đẩy tàu Skrit Na cà sượt vào đỉnh núi khi chúng tôi tăng độ cao.

Rủi thay, bọn Yeerk biết rõ địa hình đại thể nơi này. Chúng đã tiên liệu sẵn sàng.

Chúng điều chỉnh tàu cái một và đuổi theo chúng tôi sát nút.

PẰNG CHÍU!

Một tia Nguyệt đỏ lôm cắt xoẹt qua chúng tôi, hệt có vài xăng-ti-mét.

Tụi tôi sắp tiến tới lần ranh phân chia ngày và đêm. Tôi có thể thấy ánh chớp đang chạy rùng rùng về phía mình.

Đột nhiên, tôi thấy chiếc Con Rệp dẫn đầu nổ tung! Sự cọ sát với không khí đã xé toạc toàn bộ kìm hãm của nó khiến con tàu tự bốc cháy trong tích tắc.

<A ha! Một thằng Yeerk đi đòi!> Tôi phớn phở la lên.

<Elfangor, kế tiếp sẽ là tàu mình đấy, nếu chúng ta không chậm lại.> Arbron cảnh báo.

<Vẫn còn ba chiếc Con Rệp khác trong tầm đuôi của chúng ta.> tôi liến thoắng.

<Tụi mình còn khoảng năm phút nữa là tới điểm bốc cháy.> Arbron nói. <Bồ canh chừng coi mấy chiếc Con Rệp kia có cháy tan tành trước khi tụi mình ra tay hay không?>

<Bồ đang nghĩ gì trong đầu vậy?>

<Tụi mình sẽ nã đạn vào đầu chúng. Một, hai, ba chiếc Con Rệp. Chúng đang chủ quan và không ngờ đến chuyện này đâu.>

Tôi quay cuống mắt nhìn Arbron chăm chăm. <Không bắn được đâu.>

<Mình bắn được.> cậu ta nói chắc như bập.

<Vớ những con mắt Taxxon ư?> Thiết tình tôi không muốn thấy những lời ấy vào mặt Arbron nhưng tôi cần phải thực tế. <Vớ độ nhạy bén của Taxxon và với hỏa lực của tàu Skrit Na hả?>

<Mình bắn được mà, Elfangor.> Arbron điềm tĩnh nói.

<Nghe đây, Arbron, mình muốn sống và ra khỏi chốn này...>

<Thế bồ nghĩ mình không đếm xỉa gì đến chuyện sống hay chết à?> Arbron chưa chát nói. <Cơn đói này...Elfangor à, bồ đã từng ném trái và bồ biết nó ra sao rồi. Bồ nói có lý lắm nhưng mình vẫn có thể bắn được mà...>

<Bồ luôn chế giễu ý định trở thành anh hùng của mình, nhưng bây giờ chính bồ lại đang đòi chơi trò chơi anh hùng...> tôi nói liền một hơi nhưng Arbron không trả lời trả vốn gì cả.

Tôi nhìn vào bảng chỉ nhiệt độ thân tàu. Arbron nói đúng. Trong vòng vài phút nữa thôi, có lẽ tàu chúng tôi sẽ tự bốc cháy.

Nếu tính toán sai, tụi tui sẽ tự đào một cái hố chôn mình trong đất Taxxon với vận tốc ba

ngàn dặm một giờ.

<Thôi được, Arbron.> tôi nói. <Mười giây nữa. Mười... chín... tám...>

CHƯƠNG 20

<**B**a... hai...>

Tôi dừng phắt cánh quạt động cơ và giật phanh.

Kkkrrrééétttt!

Tàu Skrit Na lắc lư; nó chao đảo, rung rinh loạn choạng và rồi nó vừa giãy tung tung, vừa nảy lên cách mặt đất chừng mười lăm mét.

Tôi mất thăng bằng, té bò lăn bò càng ra sàn tàu. Nhưng hàng chân Taxxon của Arbron đã kìm bớt được độ rung. Cậu ta không hề nao núng. Mấy móng tay Taxxon của Arbron vẫn bám riết vào cái bảng kiểm soát mục tiêu.

Tàu của chúng tôi đột ngột hạ tốc độ từ ba ngàn rưỡi dặm một giờ xuống còn chừng một nửa - trong vòng vài giây! Quá nhanh cho tàu Con Rệp kia phản ứng.

Điều xảy ra kế tiếp khiến Arbron xứng đáng trở thành anh hùng.

Tại tôi hãm tốc độ. Đám chiến đấu cơ Con Rệp lao phăm phăm về phía trước, xẹt nhanh hơn chúng tôi một ngàn năm trăm dặm một giờ.

Arbron bắn! XxxEỆỆTTT!

Bắn! XxxEỆỆTTT!

Bắn! XxxEỆỆTTT!

Ba phát trúng đích! Ba phát bắn ra từ con tàu rách nát của người Skrit Na đang run bần bật.

Tôi gượng đứng thẳng lại và nhìn chết trân ra ngoài cửa sổ trước, không tin nổi vào mắt mình nữa...

Ba hòn thiên thạch quay tít - ba quả cầu lửa lao sầm sập xuống đất. Chúng khoét bãi rác Taxxon thành những miệng núi lửa sâu hoắm và tự thiêu rụi mình.

<Bắn tuyệt lắm!> Tôi trầm trồ. <Tuyệt cú mèo luôn!>

<Cám ơn. Hóa ra bọn Taxxon thích hợp với công việc này. Hèn chi bọn Yeerk dùng tụi Mượn xác-Taxxon để lái những chiếc Con Rệp. Kể cũng đỡ buồn khi biết cái cơ thể kinh tởm này cũng có chút hữu dụng.>

<Chúng ta sẽ kiếm ra cách giúp bồ thoát khỏi lốt Taxxon.> tôi nói cứ y như việc này nằm trong tầm tay của tôi vậy. Chứ tôi còn biết nói gì nữa?

Mãi đến lúc đó, vì mãi bận tâm chuyện sống còn mà tôi chưa kịp nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra với Arbron. Có thể tôi và Arbron chưa bao giờ là bạn thân thiết của nhau, nhưng thật đau lòng khi nhìn thấy Arbron bị mắc kẹt trong cơ thể Taxxon gớm ghiếc, thật khó chịu khi phải nhìn vào những con mắt vô hồn, đỏ vằn kia và nhận ra cậu ta ở trong đó, đang nhìn trở lại mình.

Tôi hiểu cảm giác của Arbron. Giờ đây giây phút hiểm nghèo đã tạm lắng xuống, nhường chỗ cho nỗi kinh hoàng tuyệt vọng và cơn đói khủng khiếp của Taxxon.

Tôi quay mũi tàu Skrit Na và hướng trở lại vạch ánh sáng ban ngày nổi rõ đằng xa.

<Bồ tính làm gì vậy?> Arbron chất vấn.

<Mình cần một chỗ để hạ cánh và cất giấu con tàu này.> tôi nói. <Mình cần ánh sáng ban ngày và cần lại gần phi cảng. Tụi mình không thể bỏ mặc những người khác bị kẹt lại đây.>

<Những người khác ư? Ý bồ muốn nói tới Hoàng tử Alloran?>

<Và cả hai con người kia nữa.> tôi nói.

<Chúng ta chịu trách nhiệm về họ mà...>

<Trở lại phi cảng không ổn đâu.> Arbron phản đối. <Ở đó đầy dẫy bọn Yeerk, cả bọn Taxxon nữa. Chúng sẽ tóm tụi mình. Bồ có biết chúng sẽ làm gì nếu bắt được tụi mình không? Chúng sẽ ăn thịt mình liền đó, Elfangor.>

<Arbron, tụi mình sẽ chỉ nán lại một chút thôi mà. Chỉ một chút thôi...> tôi nói, cố làm cho Arbron bình tâm lại.

<Nán lại? Nán lại? Bồ điên hả? Trở lại đó cho chúng ăn thịt hả? Quay tàu lại ngay. Mình sẽ sử

dụng *Vòng Xoáy Thời Gian* để quay ngược thời gian và viết lại cuộc đời mình!>

<Lúc này thì không được đâu. Dấu hiệu năng lượng của *Vòng Xoáy Thời Gian* sẽ nổi bật lên; tất cả tàu thuyền trong quỹ đạo cùng tất cả mọi hành tinh sẽ trông thấy nó. Mọi...>

<Mình cóc cần! Mình cóc cần chuyện sống hay chết, chỉ cần dẹp tan cơn đói này thôi. Ngừng lại ngay. Ngừng lại! Đồ ngốc, bồ có biết là mình có thể xoi tái bồ không?>

Tôi quay mắt chính về hướng Arbron. Tôi biết bên trong cậu ấy là một anh *lính nhỏ* Andalite đang sợ hãi. Những thứ tôi thấy là một đồng thịt ghê hồn, những con mắt màu đỏ nhều nhão, cái miệng tròn bành bạnh, thở gấp gấp và không ngừng đòi ăn.

Trong giây phút dường như kéo dài vô tận ấy, chúng tôi trợn mắt nhìn nhau. Tôi không biết lúc ấy trong đầu Arbron đang sôi ráo những gì. Tôi không biết kết luận ra sao. Tôi chỉ biết điều cậu ta làm.

“Sssrrrrreeeeeyyyaaahh!” Arbron gầm lên kiểu Taxxon - eo éo, điếc cả ráy. Đoạn cậu ta lùi lại lấy đà rồi chúi một phần ba thân trên xuống, bổ chửng vào tôi.

Thân trên của Arbron oằn xuống, cái miệng đỏ há toang hoác.

Tôi có thể giết chết Taxxon và cậu ta dư sức biết điều đó. Cậu ta biết không tên Taxxon nào đánh bại nổi người Andalite. Nhưng tôi không thể giết Arbron, ngay cả khi đó là điều cậu ta muốn.

Tôi lách vội qua bên phải.

Arbron đập cái mình vào tấm chắn thiết bị. Những ánh chớp nhá lên!

Xong, cậu ta ngã thân trên về phía tôi, cố ý dồn tôi vào vách ngăn, cố chọc cho tôi lộn tiết.

Tôi đỡ cú đè của Arbron và thoi cậu ta một cú!

ẦM! Hai trong số rùng chân của Arbron bay đánh vèo xuống sàn.

ẦM! Thêm hai chân nữa đi tong.

Arbron rệu rạo. Phần thân trên không thể chống đỡ nữa, đổ ập xuống như một con sâu khổng lồ vô dụng.

<Hãy giết mình đi!> Cậu ta rên lên.

Nhưng tôi đang mãi suy nghĩ chuyện khác. Bảng điều khiển đã bị hư hại quá nặng. Con tàu lúc lắc và bay trệch đường. Nó không còn giữ thăng bằng được nữa. Tôi giảm năng lượng. Chúng tôi đã vượt qua đường ranh vào ánh hoàng hôn. Nhưng tôi không thể thấy được vùng tối mù mịt giữa đỉnh núi.

<Bồ không thể để mình như thế này được!> Arbron gào lên thảm thiết.

<Mình sẽ tìm cách giúp bồ.> Tôi cũng gào lên. <Nhưng mình cần phải đáp con tàu này xuống đất đã!>

<Elfangor! Bồ biết điều gì sẽ xảy ra với những tên Taxxon bị thương chứ! Bồ biết mà!>

<Mình sẽ bảo vệ bồ.> Tôi la lên tuyệt vọng khi con tàu ngày càng nảy dữ hơn. Hai tổ kén người Skrit dường như đã vắng khỏi chốn neo đậu. Còn cái tên Skrit trưởng thành kia thì trốn biệt vào kho hàng. Có lẽ dù với trí thông minh không được xuất sắc cho lắm, hắn cũng hiểu ra là tốt hơn hết hãy tránh xa tầm mắt của một tên Taxxon đang đói.

<Bồ không bảo vệ được mình đâu. Đồ ngu! Không gì có thể ngăn chặn được bọn chúng. Không gì có thể đẩy lui cơn đói của bọn Taxxon đâu. Mình không thể nào tìm được nó. Hoàng tử Alloran cũng không thể chặn được nó. Bồ không hiểu sao? Mình đã ăn thịt sống, Elfangor. Mình đã ăn thịt cái tên Taxxon bị rơi xuống đó. Mình không thể kiềm chế được!>

<Im đi!> Tôi cáu tiết. <Im ngay!>

Tôi không muốn nghe nữa. Tôi cần phải tập trung. Tôi cần phải hạ cánh nếu không cả hai chúng tôi sẽ chết. Tôi cần phải bắt Arbron im mồm đi.

Tôi lia đôi mắt cuống khắp buồng lái. Người Skrit Na cất giữ vũ khí ở đâu nhỉ? Kia rồi. Một tấm bảng xanh lá cây ghi những ký hiệu tiếng Skrit Na.

Tôi vươn tay trái ra với tấm chắn và nạy nó ra. Một khẩu tia Nghiệt cầm tay, hồng học và bám đầy bụi như hầu hết đồ đạc của người Skrit Na.

Tôi nhìn thấy chốt năng lượng, liền cài đặt nó ở mức độ thấp nhất.

<Bồ làm gì vậy?> Arbron rống lên.

<Mình cần phải hạ cánh con tàu này, Arbron. Yên lặng nào, nếu không mình bắn cho bồ một phát bây giờ.>

<Bồ mà bắn cái của nợ đó thì tiêu đời mình.> Arbron léo nhéo. <Bồ cài số ngược rồi. Đó là vũ khí có nguồn gốc từ bọn Yeerk. Cài số Một là cấp độ cao nhất, chứ không phải là thấp nhất.>

Bỗng nhiên Arbron nhoài ra phía trước. Cậu ta vươn thẳng về phía tôi, cái miệng tròn bạnh thở hồng hộc...

Cậu ta cố ép tôi phải bắn, phải bắn cậu ta bằng khẩu tia Nguyệt gài số cực đại! Nhưng tôi nhanh hơn. Tôi quay ngược về số mười và bắn.

Ngay khi ngón tay chạm cò... tôi nhận thấy Arbron đã láu lỉnh hơn mình. Cậu ta đã nói dối và tôi đã tin sái cổ. Arbron luôn luôn là một học sinh xuất sắc hơn tôi. Cậu ta là một bộ óc siêu đẳng. Cậu ta biết mọi hệ thống, máy móc lạ giời hơn tôi.

Tôi cố dừng lại. Nhưng ngón tay tôi đã ấn xuống rồi. Khẩu tia Nguyệt khắc lửa. Ở cấp độ cực đại.

Nhưng vì tình cờ, hay vì quá tuyệt vọng, mà ngón tay tôi chệch đường, tia lửa sượt qua Arbron chỉ vài milimét.

Thay vào đó, nó khoan một lỗ tổ bố sâu hơn nửa mét vào thân tàu.

Sau đó, tất cả mọi thứ đều quay cuồng, ồn ã. Đau đớn và mê man.

CHƯƠNG 21

Tôi tỉnh dậy.

Tôi ngã lật nghiêng người, người ngập trong đất.

Ráng hé mặt ngược nhìn trời, tôi thấy những ngôi sao, những dải thiên hà, và ba mặt trăng bé xíu.

<Mình đang ở đâu đây?>

Tôi đứng dậy. Mọi cơ bắp trong cơ thể tôi nhúc nhừ. Móng guốc tôi nếm phải toàn đất cát. Tôi vội vã xoay đôi mắt cuống đảo nhìn xung quanh, và hốt hoảng nhận ra một con mắt của mình đã bị mù.

Sau đó tôi trông thấy con tàu Skrit Na, coi bộ vẫn còn khá nguyên vẹn. Chắc là do tôi đã ráng đập được nó xuống đất. Tôi không nhớ rõ lắm về những giây phút cuối cùng ấy. Tất cả mọi thứ cứ rối mù, quay cuồng trong đầu óc tôi.

Tôi đang ở trên xứ Taxxon, có lẽ cách phi cảng cả bốn trăm dặm. Loren và Chapman đang nằm trong tay bọn Yeerk. Còn Hoàng tử Alloran thì chẳng biết đang ở đâu.

Điều tôi còn nhớ rõ nhất là Arbron đã cố khiêu khích để tôi giết cậu ta.

<Arbron!> Tôi gọi. <Arbron!>

Không có tiếng trả lời. Tôi mệt nhọc lê đến tàu Skrit Na. Một cái lỗ toác hoác, sâu hơn nữa mét, do tia Nghiệt bắn trúng đập vào mắt tôi. Tiếp theo, tôi thấy những động cơ rách bươm của con tàu. Nó sẽ không bao giờ còn bay được nữa.

Tôi loạng choạng leo vô tàu. Con mắt cuống thứ hai của tôi bắt đầu thấy lại lò mờ. Hóa ra hồi này nó bị dính đầy bùn...

Vào trong lòng tàu, tôi lại cất tiếng gọi Arbron, đoạn ngo ngoe quanh quất. Chẳng còn bộ phận nào hoạt động cả ngoại trừ một ngọn đèn cấp cứu đang cháy le lói. Vì lí do gì đó, người Skrit Na rất khoái đèn cấp cứu của họ có màu xanh lá cây. Chẳng biết tại sao...

Hình như thiếu một cái gì đó.

A, đúng rồi! Hai tổ kén người Skrit Na đã mất tiêu. Chắc hẳn chúng đã vượt mất khi tàu rơi.

Tôi bước vào kho hàng qua cánh cửa đang mở tanh banh. Ngọn đèn cấp cứu leo lét rọi ánh sáng lên một quang cảnh hỗn độn. Trong khoang chứa, một lô một lốc những hòm xiềng, thùng, sọt chất chồng lên nhau, chẳng theo hàng lối nào. Nhiều thùng bị bật nắp hoặc bị vỡ do cú va chạm. Một đống những đồ vật nom rất lạ làm đổ tung tóe ra sàn. Chỗ này là những xác thú ướp; chỗ kia là mấy bó da nhân tạo mà Loren và Chapman mặc. Những đồ thủy tinh hình như để đựng chất lỏng, những dụng cụ điện tử kỳ cục và cổ xưa. Lại có cả những cục gì nhỏ bé trông giống như hàng trăm tờ giấy hình chữ nhật xếp chồng lên nhau. Một chiếc hòm dài, bên trong đựng những thứ mà tôi chắc chắn là vũ khí thời xa xưa, trông thô sơ cực kỳ. Không nghi ngờ gì nữa, tất cả những thứ này do bọn người Skrit Na có được từ Trái Đất. Hẳn Loren biết chúng là những thứ gì - chắc chắn là vậy rồi.

Ngoài những đồ vật linh tinh đó, trong tàu còn có hai món khác, lớn hơn. Một món sơn màu vàng bóng loáng, có bốn bánh màu đen.

Và món kia là thứ hùng mạnh nhất trong lịch sử dải thiên hà.

Trông nó chẳng khác gì một quả cầu tròn láng o, màu trắng ngà. Đường kính nó cỡ khoảng ba mét. Bề mặt nhẵn trơn, không một mấu gồ. Nếu như không đọc sách về năng lượng, có lẽ bạn sẽ không biết nó là cái gì. Đối với mắt thường toàn bộ mạng lưới của nó là vô hình, dù nó trải rộng, vươn dài ra, xuyên qua cả kết cấu đặc trưng của không-gian-thời-gian.

Đó là *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Tôi suýt ngưng thở, không dám tin vào nguồn năng lượng mình đang nhìn thấy. Thật không thể tưởng tượng được! Để đưa một con tàu vào vùng không gian Zero cần phải tốn nhiều năng lượng hơn một ngôi sao có kích thước trung bình có thể có. Để chuyên chở bất cứ cái gì xuyên thời gian, cần một mức năng lượng gấp mười lần như thế. Năng lượng của mười mặt trời cộng lại. Thế mà, tất cả đều hội tụ lại trong cái quả cầu trắng ngà này.

<Arbron!> Tôi thét gọi.

Nhưng tôi biết Arbron không có ở đây. Rất có thể cậu ta đã bị văng khỏi tàu như tôi, có điều tôi không thấy cậu ta ở bên ngoài. Bỗng nhiên, lúc này tôi cảm thấy còn có một cái gì đó cũng đã biến mất. Đó là tên người Skrit lạnh lẹn.

Hai tổ kén và tên người Skrit kia đều không thấy đâu. Cả Arbron cũng vậy.

Tôi bần thần quay lưng lại *Vòng Xoáy Thời Gian*. Dù bước đi nhưng tôi vẫn ngả đôi mắt cuống về phía sau để nhìn nó.

Tôi đi trở ra ngoài.

<Arbron!> Tôi tiếp tục gọi.

Khắp nơi tối nhờ nhờ. Ánh sáng từ những mặt trăng và những ngôi sao yếu quá, không đủ chiếu tỏ mọi chốn. Tuy vậy, tôi có cảm tưởng như mình đã lọt vào một thung lũng hẹp, kẹt giữa những vách núi lởm chởm. Arbron có thể biến đi đằng nào nhỉ? Liệu cậu ta có bị bật ra trước khi con tàu Skrit Na yếu mạng này đáp xuống không nhỉ? Hồng chừng Arbron đã bị ném vào một trong những sườn núi này rồi cũng nên.

Tôi rùng mình, không dám hình dung ra cảnh đó.

Tôi trở vào ngăn chứa đồ và nhặt lên mấy cuộn giấy. Vài tấm khổ lớn có tranh vẽ. Dưới ánh sáng u u minh minh của ngọn đèn xanh lá cây, tôi nhận ra đó là những bức vẽ loài người.

Tôi lướt mắt qua những tấm tranh thể hiện loài người trong những sinh hoạt gì đó tôi không hiểu được. Bất chợt có một bức hình khiến tôi hiểu ngay: một ngọn thác thật cao đang ào ào đổ nước xuống một cái hồ có cây cối xanh ngắt viền xung quanh và bầu trời trong xanh trong vắt ngự trị trên cao.

Hai con người đang mỉm cười, luồn những que tí hon hình trụ, màu trắng vào miệng mình.

Bên dưới bức tranh, tôi thấy có ghi chữ viết của loài người. Dù không đọc được chữ của họ, nhưng tôi tin chắc đó là một bài thơ ca ngợi vẻ đẹp phối bày trong tranh.

Trông thảm cỏ ở đây mượt như nhung.

Được tung tăng chạy nhảy trên đó chắc sẽ tuyệt lắm. Ước gì tôi được chạy cùng với Loren và quên hết mọi thứ đã xảy ra. Phải chi tôi quên được mình đang cô độc trên một hành tinh quý sứ, chỉ có cái chết đang rình rập làm bạn đồng hành còn Hoàng tử của tôi thì đã mất tích.

Tôi nhìn sang những tấm tranh khác. Có những hình nhỏ rất lạ, vẽ con người không làm gì cả, chỉ mỉm cười. Nhiều bức vẽ những thành tựu kỹ thuật của loài người. Một loại máy bay gì đó. Con người cầm những thanh dài để kích lửa. Vài tấm cho thấy nơi tựa như những thành phố kỳ bí. Và rồi, trước sự thích thú của tôi, một bức tranh vẽ hẳn một chiếc phi thuyền của loài người.

Phải định thần mất mấy giây tôi mới biết đó là cái gì. Dường như đó là một tên lửa hóa học. Đúng, một tên lửa hóa học thực sự!

Nhưng tôi mê nhất là tấm hình bãi biển uốn mình bên những đại dương xanh ngắt. Những đỉnh núi trắng xóa. Những dòng suối trong veo, chảy róc rách dưới chân những hàng cây xanh mượt.

Cây cối trong tranh xem ra đều na ná giống nhau, tuy không đẹp đẽ như những cây tôi biết. Nhưng dù sao những tấm tranh cũng mô tả một thế giới xinh đẹp phủ đầy cỏ cây hoa lá và nước mát.

Phong cảnh kỳ vĩ của Trái Đất làm cho nỗi sợ của tôi về thế giới Taxxon u ám này tạm lắng xuống. Tôi thắc mắc không biết có phải cái con người tên Chapman kia đến từ những thành phố loài người lạnh lẽo, tăm tối nên hẳn mới gian tà và ác hiểm như vậy chăng? Còn Loren chắc là xuất thân từ những thành phố xanh tươi, nơi những con người luôn mỉm cười và đút những ống hình trụ vào miệng?

Bất giác, tôi giật mình thức giấc, đầu óc vẫn còn ong óng bởi những dấu tích của cơn ác mộng đang rượt đuổi. Tôi nghĩ, chắc là mình đã lăn ra ngủ gục trong khi xem tranh.

Ánh sáng... ánh sáng tự nhiên tỏa ra từ mặt trời Taxxon.

Tôi chạy ủa ra ngoài. Quả không sai. Tôi đã rơi vào một thung lũng dốc đứng. Bây giờ tôi có thể trông thấy những dấu chim in hẳn trên nền đất màu cam. Dấu vết của hàng chục những cặp chân chim. Những dấu chân Taxxon!

Những dấu chân dẫn thẳng tới con tàu. Lẽ nào tụi chúng đã kéo tới trong khi tôi ngủ quên? Không phải. Tôi thấy rõ ràng dấu chân mình từ đêm trước còn hẳn lại. Dấu chân tôi đè lên những dấu chân Taxxon.

Arbron! Đó là dấu chân của Arbron. Chắc chắn rồi. Nhưng mà... ồ không... có nhiều hơn một tên Taxxon. Ba hay bốn thằng khác nữa. Tất cả năm bộ dấu chân cùng đi một lúc.

Tiếp sau, tôi phát hiện thêm hai dấu hiệu khác. Một dấu giống như chân côn trùng đi thong dong và dấu kia cho thấy một cái gì đó khá lớn bị kéo lùi đi.

<Bọn Skrit.> tôi lẩm bẩm. <Vậy là, tội Taxxon đã mò tới. Chúng đã bắt Arbron. Bắt luôn cả tên Skrit và hai tổ kén kia.>

Tôi liếc nhìn chỗ mình vừa nằm vật ra ngủ mê man. Chắc hẳn chúng đã trông thấy tôi, đã ngủi thấy tôi nữa. Thế mà tôi vẫn còn sống.

<Chúng bắt Arbron rồi.> tôi thừa nhận.

Tôi loạng choạng gieo mình đánh phịch xuống. Tội Taxxon đã mang Arbron đi. Tôi biết bọn chúng thường làm gì với tù binh rồi.

<Không!> Tôi đã làm gì thế này? Trời ơi, tôi đã để chúng bắt sống Arbron!

Nhưng sao chúng không bắt tôi? Lại còn *Vòng Xoáy Thời Gian* nữa? Đương nhiên, nếu là bọn Mượn xác-Taxxon thì chắc chắn chúng sẽ không tử tế thế.

Tôi nhớ lại có lần tên Phó-Visser Bảy đã nhắc tới những người Taxxon Núi - những người Taxxon không chịu đầu hàng, không chịu phục tùng sự thống trị của bọn Yeerk. Thốt nhiên, trong tôi dấy lên một tia hy vọng nhỏ nhoi. Không đời nào bọn Yeerk mượn xác Taxxon lại để yên cho tôi và *Vòng Xoáy Thời Gian* cả.

<Tôi phải làm gì bây giờ?> Tôi ngóc cổ lên cố hỏi bầu trời trống hoác, bụi mù.

Lần theo dấu Arbron chẳng? Không nên! Dù Arbron bị rơi vào tay bọn Taxxon nào, thì cái đời của chúng cũng sẽ đặt dấu chấm hết lên số phận của cậu ta - cũng như của những tên Skrit Na xấu số.

Có lẽ ông Alloran vẫn còn sống. Ông là Hoàng Tử của tôi mà. Bốn phận của tôi là phải trở lại tìm ông ấy, phải báo cho ông biết về *Vòng Xoáy Thời Gian* và Arbron. Nhưng, phi cảnh Taxxon ở xa quá, suốt bên kia những đụn cát nóng như thiêu.

Và rồi... một trong những bức tranh của loài người lóe lên trong tâm trí tôi. Trong tranh có hai con người đang mỉm cười hạnh phúc, ngồi trong một cái gì đó trông rất giống với cỗ máy màu vàng tươi ở trong khoang chứa của tàu Skrit Na. Tôi quay lại tàu. Đây rồi, cỗ máy màu vàng này có bốn bánh xe. Cũng chẳng khó hình dung loài người ngồi vào trong đó như thế nào. Tên cỗ máy được khắc ở bên hông - những mẫu tự bằng kim loại chrome: "MUSTANG." Tất nhiên, tôi chẳng biết mấy chữ đó có nghĩa là gì.

Tôi loay hoay khoét một lỗ trên thành khoang chứa. Xong, tôi tháo đồng ghế ra khỏi cỗ máy. Tôi nhận thấy mình có thể chui vừa vào trong nếu dỡ hết vành mỏng manh ở trên đỉnh của cỗ

máy đi. Tôi nhìn chăm chặp hồi lâu vào bàn điều khiển. Chiếc máy tính bé xíu này có những nút có thể vận được. Nhưng thoát tiên, tất cả những gì nó làm chỉ là phát ra những gì nó làm chỉ là phát ra những tiếng ồn lạch xạch.

Sau đó, tôi nhận ra dây truyền động. Thật quá ban sơ! Tôi nhấn mấy nút trên bàn phím tí hon và vận cái nút một lần nữa. Kinh ngạc làm sao. Máy tính bắt đầu chơi nhạc.

“Ta không thể nào... thỏa mãn!” Máy rú rít lên.

Tôi vội vàng vận nó nhỏ xuống. Chẳng hiểu sao loài người lại đi sử dụng máy tính để tạo ra những âm thanh ồn ào đó nhỉ?

Hai mươi phút sau tôi mới nhận ra miếng chêm bằng đồng thau hình chữ V có thể vận được. Và khi tôi vận nó thì...

Rrr rrrr rrrrrr puh puh puh vrooom!

Tiếng ồn kinh khủng gì đâu!

Nó là một động cơ hóa học! Một thứ đã có cách đây hàng ngàn năm! Sơ sài đến buồn cười. Nhưng khi tôi ấn một móng guốc vào bàn đạp dưới sàn thì cổ máy lồng lên.

Vvrrrooom! Vvrrrooom! Vvrrrooom!

Tuy rằng cổ lỗ sĩ, nhưng cái cách nó rung động khá dễ chịu. Tôi thích nó.

CHƯƠNG 22

Tôi đã từng điều khiển tàu lượn.

Tôi đã từng lái chiến đấu cơ Con Rệp.

Tôi đã từng bay trên tàu tiêm kích Skrit Na chuyên đi hôi của, ở tốc độ ba ngàn dặm một giờ trong bầu khí quyển.

Nhưng chưa bao giờ tôi trải qua kinh nghiệm nào “đã” hơn chuyến lao phăm phăm xuống thung lũng, ra khỏi vùng hoang mạc ngút ngàn của thế giới Taxxon bằng chiếc Mustang của tôi. Dầu xe chỉ đi được chừng một trăm dặm một giờ, nhưng gió tấp vào mặt, thổi vào lông và đôi mắt cuống cong oặt ra đằng sau, thì đây quả là một cuộc đua tốc độ tung bừng.

Nhưng mọi việc đều đang xấu đi.

Tôi đang vượt xa mặt của loài Taxxon, đang lao vào chỗ chết. Nhưng nhờ có cơn gió mơn man da mặt, âm nhạc nện đùng đùng bên tai, hòa lẫn tiếng động cơ gầm rú mà tôi cảm thấy sự thể không đến nỗi quá tang thương.

Lúc này tôi đã thu lượm vài món đồ của loài người mà bọn Skrit Na thó được. Dăm ba cuộn giấy vẽ tranh. Những máy móc tựa tựa vũ khí. Và vài cái chai thủy tinh dùng để đựng chất lỏng.

Tôi đánh vỡ hết mấy chai trước khi tìm được cách mở chúng. Liền sau đó tôi kết luận ngay thành phần chính của chất lỏng bên trong là nước. Tôi đổ chất lỏng vào một cái chậu nông để có thể thò một móng guốc vào uống.

NGÀI TIÊU CAY - trên những cái chai ghi vậy. Tôi đoán có lẽ đó là chữ loài người viết để diễn tả chất “nước nâu sủi bọt” này.

Trong khoảnh khắc tôi quên khuấy Arbron. Tôi gạt phắt ông Alloran ra khỏi tâm trí mình. Tôi mừng tượng mình và Loren đang ở trên chiếc Mustang, băng ào ào qua những cánh đồng cỏ mượt mà ở Trái Đất. Có gió liếm mặt và có chất nước nâu sủi bọt chạy rần rật trong móng guốc.

Trong khi lái vun vút, tôi cố vạch ra một kế hoạch. Có điều chắc chắn: một người Andalite trong một chiếc Mustang đương nhiên sẽ lộ lộ giữa thanh thiên bạch nhật ở xứ Taxxon này. Tôi cần phải kín đáo hơn. Nhưng may phước là tôi không cần phải biến hình thành Taxxon nữa.

Không bao giờ.

Đúng lúc đó, mặt đất dưới chân tôi dường như mở toang ra.

Fffwwwuummppp!

<Aaaahhhh!>

Bụp! Bụp! Rầm! Rầm! Rầm Rầm!

Chiếc Mustang lộn tùng phèo và lăn long lóc xuống bờ dốc thẳng đứng, gồ ghề và sâu hun hút. Một chiếc cầu thang bần thủ dẫn thẳng xuống dưới bóng tối đen tối ngòm.

<Aaaaahhhh!>

Móng guốc của tôi trượt khỏi bàn đạp. Tôi cố lần tìm chốt tắt động cơ, nhưng xe rung lắc dữ quá.

Tôi trượt, nảy, quay lộn mèo trong cổ máy của loài người - xuống, xuống, xuống, xuống tận lòng đất. Xuống và xuống. Và rồi tôi dừng lại đột ngột.

Scrrrummpf!

Âm thanh duy nhất tôi nghe được là tiếng động cơ rú rít, pha trộn với tiếng ư ử rất kỳ quặc của loài người đi kèm theo nền nhạc.

“...hãy cho tôi, cho tôi, cho tôi một hộp đèn xanh!”

Tôi tắt quách thứ âm nhạc ấy đi.

Bóng tối bao trùm - tuy không tối thui tối mịt như tôi nghĩ. Vẫn còn vương vất chút ánh sáng cho đôi mắt chính của tôi nhìn, sau vài giây điều chỉnh.

Tôi đã lọt thỏm vào một cái hang bao la, nằm sâu dưới lòng đất. Một ngọn đồi, hay núi nhỏ gì đó, án ngữ ngay trung tâm của hang. Chính nó là nơi phát ra ánh sáng - một thứ ánh sáng chập chờn, nhưng đủ không lẫn vào đâu được.

Cũng từ ngọn đồi lóe sáng lập lờ ấy, nhiều dây leo hiện ra; đường kính mỗi dây rộng chừng trên dưới một mét. Với con mắt chính đã quen nhìn, tôi thấy thêm nhiều dây leo nữa, dây nào dây nấy bò lan tới tận thành hang và đâm xuyên luôn vào đá.

Ngay cả những dây leo cũng lấp lánh ánh sáng đỏ. Bỗng tôi giật thót, nhận ra bên trong các dây leo có thứ gì đang động đậy, di chuyển. Những dây leo rỗng tuột! Chúng là những đường ống rộng vừa đủ để bao kín...

...bao kín một người Taxxon!

Tôi tròn xoe mắt nhìn đám dây leo loằng ngoằng. Rốt cuộc, mắt tôi đã nhìn xuyên được bóng tối và thấy bọn Taxxon! Hàng tá... không, hàng trăm tên! Chúng đang bu xung quanh và trên ngọn núi đỏ lập lờ.

Tôi vẫn cố sống chết nhìn. Dọc theo thân các ống-dây-leo có những lỗ mở. Thêm nhiều tên Taxxon lồm cồm bò túa ra từ đó.

Chắc chắn chúng đã trông thấy tôi. Chúng không thể không thấy tôi. Tuy nhiên, chẳng đứa nào nhào ra tấn công tôi cả.

Thay vào đó, chúng mài miết đắp đất và đá để phủ kín khoảng không gian chiếc Mustang của tôi vừa tạo ra.

<LÀ SINH VẬT NÀY À?>

<Aaaaaarrrrgggghh!> Tôi rú lên.

Âm thanh truyền trong đầu tôi như sấm rền! Muốn thủng màng nhĩ luôn đó! Tôi vội đưa hai tay lên ôm đầu. Tựa hồ cả hành tinh này cùng đồng thanh lên tiếng một lúc! Chỉ khi bị tê liệt dưới sức ép của cú nện tâm lý, tôi mới nhận ra: quả núi đỏ kia sống động!

Lại một giọng truyền khác ập vào tai tôi.

<Đúng. Đúng là cậu ta,> giọng của Arbron đang nói. <Cậu ấy tên là Elfangor.>

Một tên Taxxon bứt khỏi khối thịt đeo bám trên núi và lết lết bệt về phía tôi. Hắn di chuyển lụng khụng. Trên người hắn có hai hàng chân ngắn hơn những chân khác.

<Arbron hả?> Tôi ngập ngừng hỏi.

<Ừ, Elfangor. Mình đây.>

<Mình ngỡ bồ chết rồi chứ.> tôi sụt sùi.

<Mình muốn chết lắm, nhưng vẫn phải sống. Vẫn sống để phục vụ Gò Sinh.>

<Gò gì cơ?>

Arbron xòe móng Taxxon trở lui về phía ngọn núi đang lúc nhúc lập lòe. <Gò Sinh. Cội nguồn ánh sáng của người Taxxon. Là Cha và Mẹ của họ. Gò đã mất vô số con cái vì bọn Yeerk. Nhiều đầy tớ của Gò đã phản bội và cam chịu làm tay sai cho tụi Yeerk. Nhưng Gò Sinh vẫn là Cha và Mẹ của giống nòi này.>

<Arbron, bồ nói gì vậy? Bọn chúng có làm gì bồ không?>

Chợt Arbron cười hích hích - đúng kiểu thằng Arbron tôi từng quen thuộc. <Chúng có làm gì mình không á? Hừm, bọn Taxxon này không ăn thịt mình, nếu đó là điều bồ quan tâm. Chúng tìm thấy hai đứa mình sau khi tàu rớt xuống và đã muốn chén sạch cả hai; nhưng mình đã đẩy đám người Skrit ra thế mạng. Mình chẳng còn lựa chọn nào khác! Sau đó Gò Sinh biết mình là ai, liền cho lòi đến đây.>

<Chỗ này cách chỗ tàu rơi hàng trăm dặm. Làm sao bồ đến được đây? Bồ thậm chí còn không

bước đi được nữa là...>

<Gò Sinh có những đường hầm vươn xa hàng ngàn dặm, Elfangor à. Trong đường hầm có lực hút. Khi Gò ra lệnh, mỗi Taxxon chỉ việc gập giò vào và để mặc cho sức ép kéo xuống nhanh như chớp.>

<Những cái chân gãy... của bồ... đã mọc trở lại!?!>

<Đúng. Chân Taxxon có thể tái sinh.>

<Arbron... chuyện gì nữa đây? Không phải tự dung mà đất dưới chân mình mở toác ra. Có phải... Gò Sinh muốn mình đến đây vì lý do gì đó?>

<Đúng, Elfangor. Gò Sinh đang tức giận.>

<Giận mình ư?> Tôi hỏi, cảm thấy ruột gan mình lộn nhào cả lên. Rủi cái gò đỏ hoét này mà nổi cơn thịnh nộ, thì nó chỉ việc khắc ra âm thanh quái gở kia là tôi bẹp dúm ngay.

<Gò quá mệt mỏi vì đã mất bao nhiêu con cái vào tay bọn Yeerk. Từ lâu Gò Sinh đã muốn tiêu diệt và đánh đuổi bọn xâm lược Yeerk ra khỏi hành tinh này. Nhưng Gò không hiểu bọn Yeerk và trang thiết bị của chúng. Bây giờ... Gò có cố vấn - một người am tường máy móc, tàu thuyền, tia Nhiệt. Một người sẽ giúp Gò diệt bọn Yeerk và tụi Taxxon phản quốc...>

Tôi nhìn Arbron như bị thôi miên. <Là bồ sao?>

Arbron cười ồ ồ, nhưng lần này không pha lẫn sự khoái chí. <Mình còn tương lai nào tốt hơn chẳng, Elfangor? Bây giờ mình là người Taxxon rồi. Mình đang tính chơi cho tụi Yeerk ở phi cảng một vở. Gò Sinh sẽ phái một ngàn con cháu đi cùng với mình. Mình sẽ cầm đầu một toán Taxxon nổi loạn.>

Tôi chẳng biết nói gì nữa. Những trái tim của tôi đập âm ầm.

Arbron trườn lại gần tôi hơn, lạch bạch trên những cẳng chân kim. Cậu ta nhìn tôi qua mấy con mắt đỏ loăng sên sệt. Ngay cả lúc thân thiện thế này, tôi vẫn cảm nhận được cơn đói của Taxxon đang réo ùng ục trong lòng nó.

<Đừng thương hại mình, Elfangor. Mình mừng vì vẫn còn được sống. Sống bất cứ cuộc đời nào vẫn tốt hơn là chết. Dẫu tình cảnh có kinh khủng đến đâu, vẫn luôn phải tìm ra ý nghĩa và mục tiêu sống...>

<Và bồ đã tìm được lẽ sống cho mình?>

<Tối nay bọn mình sẽ chiến đấu. Gò Sinh sẽ đẩy những đường ống của bà tới gần phi cảng. Một ngàn người Taxxon từ lòng đất ngoi lên sẽ khiến bọn Yeerk và lũ lâu la một phen tá hỏa.>

Tôi tưởng tượng ra quang cảnh đó. Một ngàn thân sâu bự tổ, đói như điên nhoi ào lên giữa rừng ụ tàu, bất ngờ hiện ra giữa đám Mượn xác Taxxon và Hork-Bajir.

<Bồ sẽ thua cho coi,> tôi can.

<Có hề gì,> Arbron nói. <Ngay cả Taxxon cũng có quyền kiểm soát hành tinh của mình. Ngay cả họ cũng có quyền chống lại quân xâm lược.>

<Nhưng bồ không thể thắng chúng mà,> tôi nói lạnh tanh.

<Đôi khi không chịu thua lại là mục tiêu tối hậu, phải không Elfangor?>

Ma ám hay sao mà Arbron lại cho rằng dính líu đến tụi Taxxon là hay ho nhỉ? Những tên Taxxon này ít nhiều cũng là thứ ăn thịt đồng loại, những đồ hiếu sát. Nhưng một khi chúng chống lại bọn Yeerk, thì lẽ nào tôi lại không hỗ trợ?

<Arbron, mình có thể giúp được gì?>

<Còn hơn cả giúp nữa, Elfangor. Chúng ta sẽ “chọc đuôi” vào bọn Yeerk, và rốt cuộc thì tụi mình vẫn là anh hùng.>

CHƯƠNG 23

Suốt buổi chiều hôm đó tôi ở tịt trong cái hang kinh hồn, tối tăm, và ngột ngạt, thỉnh thoảng mới thấy Arbron ló mặt ra. Hầu hết thời gian nó ở bên Gò Sinh, thủ thủ bàn kế hoạch tấn công bọn Yeerk.

Arbron đã trở thành thống soái của những người Taxxon kháng chiến. Nó là người Gò Sinh cần. Nó biết nhóm Taxxon sẽ thấy gì khi ngồi trên phi cảng. Nó có thể chỉ dẫn cách thức gây tổn thất cho bọn Yeerk... Tôi không biết nó có bảo cho Gò Sinh biết về tính vô vọng của phi vụ này không, chỉ biết rằng nó đang hăng máu gần như muốn nổ tung lên vậy.

Cuối cùng, Arbron cũng mò đến chỗ tôi. <Elfangor. Có một vấn đề tế nhị cần phải thảo luận. Về Hoàng tử Alloran và hai con người kia í mà. Bồ biết chuyện này hàm ý gì rồi. Giữa cảnh hỗn chiến - Taxxon Núi chống lại bọn Mượn xác-Taxxon và bọn Mượn xác-Hork-Bajir - không thể đoán chắc ai sẽ an toàn. Ở cả hai phía.>

<Thế bồ muốn mình làm gì?>

<Nếu có thể, bồ hãy đi tìm ông Alloran và hai con người kia. Dù sao đó cũng là điều bồ đang nóng lòng muốn làm. Nhưng quan trọng hơn cả, hãy mang *Vòng Xoáy Thời Gian* đi khỏi đây thật nhanh. Gò Sinh không phải là người đáng tin cậy đối với *Vòng Xoáy Thời Gian* hơn bất cứ loài nào ở đây đâu.>

<Mình sẽ coi sóc *Vòng Xoáy Thời Gian*,> tôi hứa.

<Bồ phải lái tàu *Jahar*. Mình sẽ yểm trợ cho bồ.>

<Rồi bồ sẽ đi cùng với mình chứ?> Tôi hỏi.

<Không, Elfangor. Mình sẽ ở lại đây. Dù có phải thua trận chiến này, thì vẫn còn nhiều cơ hội khác để đánh bọn Yeerk.>

Tôi chẳng biết đáp lại ra sao. Tôi nghĩ lúc này chỉ có Arbron mới quyết định được điều gì là tốt nhất cho cậu ấy. <Mình... mình sẽ nói với bố mẹ bồ về...>

<Đừng!> Arbron nói rất kiên quyết. <Đừng nói gì về chuyện này hết, Elfangor. Cứ báo với bố mẹ mình là mình đã chết trên trận tiền. Hãy để họ đừng nhớ về mình hay hình dung ra mình dưới diện mạo Taxxon như thế này.>

<Arbron...> tôi ghen ngào.

<Mình có một kế hoạch phút-chót. Tụi mình sẽ đặt cái máy màu vàng này vào trong một đường ống. Bồ sẽ là người lòi lên sau cùng, khi tất cả quân mình đã ra hết. Chỉ việc nhào xuống đường hầm thôi. Hầm là một phần của Gò. Bảo đảm nó sẽ đưa bồ đi đến đúng nơi. Còn điều cuối cùng...>

<Điều gì?>

<Phi cảng là một địa ngục,> Arbron nói gọn lỏn. <Sẽ không thể nào phân biệt được ai là người Taxxon kháng chiến ai là đồ Mượn xác-Taxxon. Cho nên đừng do dự gì hết - hãy làm điều bồ cần phải làm.>

Rồi Arbron quay đi. Những cảng chân Taxxon bị tôi vạt đang mọc dở. Chắc chắn, tôi sẽ nhận ra nó giữa một đám Taxxon thôi...

Cảnh những người Taxxon kháng chiến chuẩn bị đột kích trông thật ghê rợn. Từng hàng Taxxon xếp bên cạnh các đường ống Gò Sinh lóe lên quầng sáng đỏ rực hơn, soi rõ những người Taxxon lần lượt nhẹ nhàng luồn nhanh vô những khe hở trong đường ống, chui tọt vào hầm.

Họ “hành quân” với tốc độ tám giây một người chui vào một trong năm đường ống. Phải mất gần nửa giờ tất cả quân Taxxon mới vào xong. Cuối cùng là đến lượt tôi.

Tôi lái chiếc Mustang vào lỗ hổng động đậy, rung rinh. Thật kỳ lạ, đường ống giãn nở ra cho vừa với tôi và cổ máy. Nó phình ngang ra và sâu xuống, chỉ để lỏng khoảng vài xăng-ti-mét.

Vvvvúúúútttt!

Tiếng rít của áp suất không khí rộ lên, giật lội tôi xuống đường ống. Chỉ trong vài giây, tôi đã rồ ga chiếc xe từ zero tới hai trăm dặm một giờ!

Tôi lao vù vù xuống đường hầm sống, bị thít chặt tứ phía, đầu chúi xuống để đôi mắt cuống khỏi bị chà láng vào thành ống. Ánh sáng duy nhất là từ chính cái máy phát ra - màu trắng ở phía trước và màu đỏ ở phía sau.

Những phút dài lê thê trôi qua, tôi phóng vèo vèo dưới bề mặt của thế giới Taxxon...

PHHỤỤỤTT!

Tôi bay chéo trong không khí.

RRÉÉÉTTT! Động cơ rú lên khi những bánh xe của nó quay tít trên không.

Tôi bắn vọt khỏi lòng đất, tung hê lên trời giữa cơn mưa tia Nguyệt bay chiu chiu. Bên dưới tôi, một quang cảnh hỗn loạn mà không tên diên nào từng mơ thấy đang diễn ra.

Cái máy rơi vòng vòng xuống đất.

WHÚÚÚÚÚÚÚ!

Những bánh xe trước đập xuống đất, động cơ gầm rú, tôi bị quật mạnh đến nỗi cùi chỏ và chân trước tứa máu. Chiếc Mustang cắm phập xuống rồi lại tung mạnh lên, hất đất đá văng rào rào.

Đột nhiên, một tên Taxxon đứng khựng ngay trước mặt tôi!

RRÙÙMMM!

Chiếc Mustang tông rầm vào tên Taxxon, húc nó nổ bục ra như một túi bắp cải!

<Aaaahhhh!> Tôi thét lên kinh hãi.

Nhưng cơn hãi hùng đó chẳng thấm vào đâu so với cảnh nhốn nháo đang diễn ra, một quang cảnh mà sau này vĩnh viễn hằn sâu trong óc tôi.

Bọn Taxxon gào thảm thiết!

Bọn Hork-Bajir la thê lương!

Tiếng tia Nghiệt bắn PĂNG CHÍU! PĂNG CHÍU!

Khắp mọi nơi rập một cảnh hỗn chiến. Kinh hoàng! Chiến trận đã giăng co được nửa tiếng rồi. Nửa tiếng những người Taxxon không vũ khí chống lại những tên Hork-Bajir gươm dao đầy mình.

Quang cảnh của một lò mổ.

Giữa trận chiến tàn bạo ấy, tôi thậm chí còn không kịp suy nghĩ, chứ đừng nói đến chuyện có thể tìm ra hai con người kia.

Một tên Hork-Bajir to đùng phát hiện ra tôi, liền co giò chạy đuổi theo chiếc Mustang. “Andalite!” Hắn thét lên bằng giọng thích chí trộn lẫn với sùng sờ khi bắt kịp tôi.

Hắn nhào người đu lên cổ máy đang chạy. Tôi đánh tay lái. Chiếc Mustang cua gắt. Tôi rồ động cơ! UUUUNN! Cẳng chân của tên Hork-Bajir bị cán bẹp. Hắn quần quai tính nhào lên đầu tôi nhưng bị xô xuống đất phía sau.

Taxxon! Hork-Bajir! Gedd! Bọn chúng nhan nhản xung quanh tôi. Chiếc Mustang được sử dụng như thiết xa, sẵn sàng đè nát bất cứ cái gì lọt vào đường đi của nó.

Tàu *Jahar*. Tất cả những gì tôi làm bây giờ là hướng về tàu *Jahar*.

Con tàu kiệt tác đứng ngạo nghễ phía trên cảnh chết chóc. Và đằng kia, cao chót vót trên ụ tàu, được ánh đèn chiếu sáng rực là hai hình hài lạ lùng. Hai sinh vật kỳ dị đứng hai chân và không có đuôi.

Loài Người!

Hàng trăm tên Taxxon bu quanh nền ụ tàu chỗ *Jahar* đậu. Cả bọn đang hè nhau xô đẩy, hòng phá đổ chiếc thang hẹp dẫn lên tàu.

Trên thang có duy nhất một người Taxxon đang chiến đấu ngoan cường. Một người Taxxon

có bốn chân ngắn hơn các chân còn lại.

<Arbron!> Tôi gọi tướng lên khi lao bừa chiếc Mustang vào đám Taxxon đói meo.

<Elfangor!> Mình không chống trả nổi nữa rồi!>

<Bọn này là tụi Mượn xác-Taxxon hay là lính của bồ?>

<Chẳng phân biệt được đâu, Elfangor! Bồ không thấy sao? Máu đã đổ. Cái đói... Cái đói...! Ngăn mình lại đi, Elfangor! Ngăn lại!>

Vào đúng khoảnh khắc đó, Arbron, *lính nhỏ* của tàu Mái Vòm mang tên *Sao Lưỡi Kiếm*, đã đánh mất mẫu tự chủ cuối cùng của mình.

Cậu ta quay lưng, bỏ mặc tụi Taxxon ngấn tò te bên dưới để chạy ào đến chỗ những con người, miệng há ra toang hoác.

CHƯƠNG 24

<**K**hôngônggg!> Tôi gầm vang. Tôi nhảy vọt ra khỏi chiếc Mustang và xông đại vào đám Taxxon to xác.

Đuôi tôi vung lên trong không khí!

Quất! Xông lên.

Quất! Xông lên.

Quất! Quất! Quất!

Tôi tiến tới chân cầu thang và gạt phăng tên Taxxon cuối cùng ra khỏi đường chạy. <Loren! Chạy đi! Arbron! Khôngônggg!>

Tôi phóng thực mạng lên cầu thang, Arbron đã áp sát hai con người.

Con người tên Chapman đã thoát khỏi bọn Yeerk nhưng giờ thì Arbron đang lao như bay về phía hắn. Chapman thất kinh hét lên.

Arbron ngã ra sau lấy đà, sẵn sàng bập xuống con người yếu đuối kia.

<Lính nhỏ Arbron!> Tôi quát. <Lính nhỏ Arbron, thôi ngay. Hãy làm nhiệm vụ của anh đi!>

Tôi không biết điều gì xui khiến mình nói như thế, chỉ thấy Arbron có vẻ chững lại, hơi phân vân. Trong khi Chapman co rúm người lại, tuyệt vọng vì Arbron vẫn còn khá nguy hiểm.

Đằng sau, tôi thấy bụi Taxxon đổ ầm ầm. Một toán chiến binh Hork-Bajir hùng hổ dẫm lên chúng.

Lũ quái vật cao hai mét mốt. Những lưỡi dao bén sắc mọc tua tủa nơi cổ tay, cùi chỏ và đầu gối. Phía trên cái đầu láng lẩy như đầu rắn thò ra những cái sừng nhọn. Những cái đuôi ngắn ngủn, co quắp.

Những bàn chân tựa chân chim cày xới lên bụi Taxxon để tiến lên.

Tôi nhận ra một trong những tên Hork-Bajir: Phó-Visser Bảy.

“Á à, thế là chúng ta lại gặp nhau nhé, Andalite!” gã rít giọng với vẻ khoái trá.

“Elfangor, phải không? Đó là cái tên mi đã quăng vào mặt ta đầy thách thức lúc chạy trốn. Ta cứ lo bọn Taxxon đã chiếm mi rồi chứ. Trong khi ta lại muốn mi phải là của riêng ta!”

Một thoáng, không ai nhúc nhích gì. Những tên Taxxon bị thương tự động lùi lại, nhường cầu thang cho tên Hork-Bajir...

Tôi đứng tơ hơ một mình giữa hàng chục tên Hork-Bajir cao lênh kèn. Sau lưng tôi, Arbron vẫn đang hau háu nhìn Loren. Và Chapman cũng ở đó. Chapman này theo phe nào? Và Arbron nữa, cậu ta theo ai?

“Đầu hàng đi, Elfangor,” tên Phó-Visser Bảy rống lên. “Ta sẽ không giết mi, mà chỉ... sử dụng mi thôi. Ta sẽ rời khỏi cơ thể cục mịch này để vào sống trong đầu mi. Ta sẽ bao quanh cái bộ não Andalite kiêu kỳ, kiểu cách của mi, và biến mi thành nô lệ. Rồi, với quyền năng biến hình của người Andalite, ta sẽ thôn tính dải thiên hà. Chỉ có con đường đó thôi hoặc là mi phải chết, Andalite! Không có sự lựa chọn thứ ba đâu.”

Tôi chợt thấy Arbron buông tha Loren và đi lại bên tôi, nó - một con sâu thù lù cao cả ba mét. <Này, bụi mình đang ở cách tàu *Sao Lưỡi Kiếm* xa tí tấp, há Elfangor?>

Arbron nói với giọng điệu khô hời hợt của mình. <Bụi mình là hai *lính nhỏ* cô độc, thất trận. Bảo tên Yeerk cận bã kia hãy mơ đi, Elfangor. Bảo nó chúng ta là người Andalite và chúng ta không đầu hàng đâu.>

<Mi nghe bạn ta nói rồi chứ, Phó-Visser Bảy,> tôi nói cứng. <Nếu mi muốn ta thì cố mà đoạt lấy đi.>

Trong các câu chuyện và truyền thuyết, những lời tuyên bố như vậy luôn làm kẻ thù sợ chết khiếp. Nhưng trong cuộc đời thực, nó không được thần diệu như vậy.

“Được”, Phó-Visser Bảy tỏ vẻ nhún nhặn. “Ta sẽ tóm mi! Chém nó!” Hắn đột ngột thét rầm trời.

Bọn lâu la Hork-Bajir của hắn xúm vào tôi. Nhưng cầu thang hẹp quá chỉ đủ cho một lần một tên ụa lên. Người Andalite được huấn luyện để có thể khống chế được một tên Hork-Bajir trong cuộc đấu tay đôi. Chúng nó nhanh, nhưng chúng tôi còn nhanh hơn.

SWOOOSH! Tên Hork-Bajir đầu tiên giơ cổ tay đầy gươm dao lên.

PHẬP! Tôi tung đuôi và cả gươm lẫn cổ tay hắn biến mất.

Nhưng tên Hork-Bajir thứ hai đã hăm hở gạt tên kia ra và chen lên phía trái tôi. Một chiến hữu nữa của hắn phóng từ những thanh ray lên bục phía bên phải. Tên Hork-Bajir bị trọng thương vẫn còn ngoan cố lắm...

Tình hình đã xấu lại còn trở nên tồi tệ hơn. Thêm nhiều Hork-Bajir nữa đổ lên cầu thang, hăng hái chứng tỏ lòng phục vụ tên Phó-Visser.

Trận chiến tức khắc biến thành cuộc đấu giáp lá cà. Tiếng chặt chém khua vang. Những cánh tay, cẳng chân Hork-Bajir hung bạo chặt phăm phập vào tôi, khiến không khí như muốn rên lên. Arbron cố gắng hết sức mình, nhưng một Taxxon thường vô dụng khi lâm chiến. Bọn Hork-Bajir chẳng thèm đoái hoài tới nó, chỉ nhắm nhắm tiến đến chỗ tôi.

“Elfangor! Coi chừng!” Loren hốt hoảng la lên.

“Bắt lấy nó! Chúng bay còn chờ gì nữa?” thẳng Phó-Visser Bảy lồng lộn. “Nó chỉ là một tên Andalite thôi.”

Tôi lại rơi vào thế hiểm nghèo. Không có thời gian để suy nghĩ nữa. Đúng, đây là lúc để hành động - là lúc đuôi tung ra những chiêu độc. Tôi đã bị chém khá nặng rồi. Bây giờ chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

Bỗng dung một tên Hork-Bajir mới, lạ hoắc nhảy lên phía trước. <Thế nào, thưởng thức chiến tranh hả, *lính nhỏ* Elfangor?> Gã hỏi tôi bằng phương thức truyền ý nghĩ của người Andalite.

Tôi điếng người đến mức suýt quên vùng đuôi. Hoàng tử-Chinh chiến Alloran trong lốt Hork-Bajir!

Ông Alloran xoay ngoắt người. Trước khi thăng Phó-Visser gian ác kịp trở tay, ông đã ấn thanh gươm nơi cổ tay ông vào cổ họng nó.

<Cấm động đây, tên Yeerk.> Hoàng tử Alloran quát. <Bảo lính của mi rút lui. Làm mau, nếu không đầu mi sẽ rụng xuống đất liền đó.>

“Ngưng!” Tên Phó-Visser hét. “Lùi lại!”

Bọn Hork-Bajir cum cúp vâng lời. Chúng lui ra xa. Tôi thở hớp không khí. Tôi đã kiệt sức. Bị chảy máu nữa. Loren chạy ào tới và vịn tay vào vết chém trên ngực tôi làm cho máu tuôn chậm lại.

“Anh vẫn còn sống!” Cô thì thào. “Tôi lo chết đi được.”

<Nào, đây là điều chúng tôi sẽ làm,> ông Alloran nói. <Tao sẽ cùng hai con người và hai đồng đội của tao lên tàu *Jahar*. Và cả mi nữa, tên Phó-Visser à, mi cũng phải cùng đi với chúng tao. Chừng nào cất cánh an toàn khỏi ụ tàu thì chúng tao sẽ thả mi ra. Mi thấy kế hoạch này thế nào, hả tên Yeerk kia?> Ông vừa hỏi, vừa ấn sát gươm vào tên Phó-Visser hơn.

“Tao được phép có một lựa chọn chứ?”

<Luôn luôn có sự lựa chọn, Yeerk. Có thể ta sẽ moi mi ra khỏi cái xác Hork-Bajir này và đem cái xác ốc sên bất lực của mi ra cho anh bạn Taxxon kia đánh chén. Đó là một. Còn lựa chọn khác là mi hãy bảo đảm lính của mi lui khỏi cầu thang. Tất cả phải xuống hết.>

“Thế lựa chọn nào cho niềm kiêu hãnh về lòng nhân từ và tử tế của tụi Andalite các người? Tên Yeerk móc mĩa.

<Tụi tao đã chôn vùi hình ảnh ấy trong đồng tro tàn của thế giới Hork-Bajir rồi.>

“Mi đã từng ở đó à?”

<Phải. Tên tao là Alloran-Semitur-Corrass. Hoàng tử-Chinh chiến Alloran.>

Lần đầu tiên, tên Phó-Visser có vẻ chột dạ. Thái độ khinh khỉnh, kiêu ngạo bay biến. Hắn nhanh chóng hạ lệnh cho tụi dưới quyền rút khỏi cầu thang.

Chúng tôi ở cùng nhau trở lui về phía tàu *Jahar*. Ông Alloran kẹp cứng tên Phó-Visser Bầy. Loren vẫn lui cui chăm sóc vết thương cho tôi. Và Chapman - còn người phản trắc đã đẩy chúng tôi vào tình thế hỗn loạn này - cũng bám theo.

Chỉ có Arbron là quay lưng lại ô cửa của tàu *Jahar*.

<Đi nào, Arbron,> tôi gọi với. <Hãy nhìn quanh mà xem. Những người Taxxon tự do đã thua rồi. Gò Sinh sẽ bị phá hủy. Sẽ không có tương lai cho bồ ở đây đâu.>

<Elfangor, sẽ không có tương lai cho mình ở bất cứ nơi nào...> Arbron buồn bã đáp.

<Bồ không được bi quan thế,> tôi hấp tấp nài. <Rồi ai sẽ nhắc nhở mình đừng nghiêm nghị quá đáng? Ai sẽ cười nhạo mỗi khi mình thổ lộ ước mơ trở thành một hoàng tử vĩ đại?>

<Bồ đi đi, Elfangor,> Arbron dịu dàng bảo. <Đi đi. Hãy đi cứu dải thiên hà.>

<Để cậu ta lại,> Hoàng tử Alloran ra lệnh. <*Lính nhỏ*... à ý tôi là, chiến binh Arbron, cậu là một tử sĩ trên chiến trường.>

CHƯƠNG 25

Chúng tôi dắt díu nhau lên tàu *Jahar*. Không một tên Yeerk nào dám xông ra chặn. Chiến trường vẫn sôi động nhưng cả đám Yeerk đang có mặt chẳng tên nào buồn nghĩ đến chuyện đuổi theo chúng tôi.

Mọi sự xảy ra quá dồn dập khiến tôi chẳng kịp suy nghĩ gì nữa.

Tôi nhẹ cả người khi thấy ông Alloran hoàn hình từ thân xác Hork-Bajir. Dường như ông cũng đoán được cảm xúc của tôi.

<Cậu tưởng ta cũng mắc kẹt như Arbron hả? Một *Nothlit*? Không đâu, *lính nhỏ* Elfangor. Ta vẫn là ta đây.>

<Tôi rất mừng, thưa ngài,> tôi nói.

Tên Phó-Visser Bảy đứng trong góc, mắt thao láo nhìn ông Alloran hoàn hình trở lại người Andalite. Ngay cả Chapman cũng im lặng khác thường. Có lẽ hắn đang lo không biết chúng tôi sẽ xử hắn ra sao.

Với tội lỗi của hắn thì sự trừng phạt nào cũng đáng đời.

<Mệnh lệnh, thưa ngài?> Tôi hỏi Hoàng tử Alloran.

Ông Alloran cười khuấy. <À, giờ thì cậu cần mệnh lệnh cơ đấy. Khi tôi ra lệnh thác đổ đắm bồn đầy sên Yeerk vào không gian cậu đã cãi lệnh tôi. Vậy mà giờ cậu còn đòi lệnh, lại còn muốn được bảo ban để làm gì...>

Ôi trời, lúc này tôi mệt như tử đến độ không còn tức giận được nữa...

<Thưa ngài, *Vòng Xoáy Thời Gian*...>

<Im! Đồ ngu!> Ông Alloran nạt nộ và trừng mắt ngó tôi. <Chúng ta chưa có thời gian cho chuyện đó đâu. Con tàu Taxxon chở lũ sên Yeerk được cậu cứu thoát nhờ bất tuân lệnh của ta vẫn còn ở trên ụ tàu; vẫn đầy nhóc lũ sên nhóp nhép đó. Cậu biết tôi đã làm gì trong một ngày rưỡi qua không? Tôi đã trốn trong hốc, hết biến hình lại hoàn hình và nhìn đầu đầu vào con tàu đó.>

<Hoàng tử Alloran, liệu đó có phải là điều quan trọng nhất?>

Lần đầu tiên kể từ khi hoàn hình, ông Alloran quay qua nhìn tôi bằng đôi mắt chính rực lửa giận điên cuồng.

<Điều quan trọng nhất trong chiến tranh là tiêu diệt kẻ thù, *lính nhỏ* Elfangor. Không gì quan trọng hơn việc tiêu diệt kẻ thù, cậu có hiểu không?>

Rồi ông ngoắt đôi mắt phụ về phía gã Phó-Visser. <Hiểu không, tên Yeerk kia?>

“Ông đã hứa để tôi đi mà!” gã tru tréo.

<Đúng, ta sẽ cho mi đi,> ông Alloran bảo. <Mở cửa ra, *lính nhỏ* Elfangor. Tên này sẽ biết ngay lập tức thân xác Hork-Bajir của hắc có thể bay được hay không!>

Toàn thân tên Phó-Visser căng ra. Hắc đâu có muốn bị đẩy vào không gian mà không có chiến đấu cơ. Cơ bắp Hork-Bajir của hắc dúm lại, nhúm nhỏ.

Hình như hắc liếc nhìn Chapman?! Tôi thề... không... tôi linh cảm... hình như Chapman lắc đầu với hắc - gần như không thấy được.

Mặt tên Phó-Visser lờ đờ. Mắt hắc chết đại. Tay chân nhũn nhùn.

<Giảm tốc độ đến điểm dừng,> ông Alloran ra lệnh. <Độ cao bao nhiêu?>

<Mười lăm ngàn bộ,> tôi nói tẻ ngắt. <Chúng ta vẫn còn trong bầu khí quyển. Tốc độ không khí bây giờ ở điểm dừng.>

<Dừng lại đó,> ông Alloran nói. <Tốt. Nào, mở cửa ra.>

Tôi biết làm gì được? Tôi chỉ là một *lính nhỏ* và tôi đã cãi lệnh ông Alloran một lần. Nếu tôi phản đối lần nữa thì...

Ông Alloran điên rồi. Điên thật sự rồi.

Tôi mở cửa ra. Không khí Taxxon hôi hối thốc vào. Nó thổi rối tóc Loren.

<Cút đi, đồ Yeerk,> ông Alloran quát tên Phó-Visser Bảy.

Tôi nhắm tịt mắt chính vào, chỉ để cuống mắt tập trung điều khiển tàu. Tôi không muốn nhìn thấy cảnh ấy.

<Đóng cửa,> ông Alloran hô sau đó vài giây.

Tên Phó-Visser đã đi rồi. Tôi liếc xuống màn hình hiển thị bên ngoài. Một thân hình tí hon đang chấp chới xuyên qua những đám mây. Tôi cụp mắt nhìn đi chỗ khác.

<Bây giờ chúng ta sẽ quay lại để thui con tàu kia,> ông Alloran nói nhanh. <Cậu đã lớn rồi đó, *lính nhỏ* Elfangor. Hãy đưa tàu trở lại phía Đông Nam phi cảng. Duy trì độ cao hiện tại. Xong xuôi, chúng ta sẽ lo vụ *Vòng Xoáy Thời Gian*, há?>

Xem chừng ông Alloran đang hớn hở - tưởng như cơn điên đã qua, ít nhất vào lúc này. Nhưng tôi biết nó vẫn còn đó. Việc cần kíp nhất lúc này là bảo vệ *Vòng Xoáy Thời Gian* chứ đâu có phải đi tiêu hủy đám Yeerk trong các bồn của con tàu vận tải kia. Nhưng tôi chẳng buồn tranh luận nữa. Tôi mệt lắm rồi. Tôi sợ. Tôi phát bệnh mỗi lần nghĩ đến Arbron. Tôi muốn ngủ, ngủ và ngủ mãi - để khi thức dậy thấy mình đang nằm trên thảm cỏ nơi quê nhà, dưới những tàng cây của riêng tôi.

Tôi thấy Loren nhìn mình chăm chú. Có vẻ như cô đang lo lắng. Ừm, ai mà không lo? Tuy nhiên...

Chapman cũng đang rất căng thẳng. Dễ hiểu thôi...

<Điều gì khiến anh quyết định đi theo chúng tôi?> Tôi hỏi Chapman. <Anh mong chờ lòng độ lượng của chúng tôi hả? Anh đã phản bội chúng tôi. Anh đã phản bội loài người. Anh cho tụi Yeerk biết về Trái Đất. Anh đã phản lại giống loài mình.>

Chapman nhún vai. “Không phải lỗi tại tôi, đúng không? Tôi đang ở Trái Đất, yên ổn lo công việc của mình. Tôi đâu mong bị tụi Skrit Na bắt cóc. Tôi đâu có ham bị người Andalite các anh lôi xềnh xệch đi khắp dải thiên hà. Tôi chỉ cố tự vệ thôi...”

<Bằng cách thông đồng với tụi Yeerk ư?>

Ông Alloran cười khẩy. <Tụi nó không thỏa thuận, mà chỉ thẳng tay ép buộc người ta làm nô lệ thôi.>

“Đúng, đó là điều tôi đã hiểu ra sau một thời gian,” Chapman nói. “Này, xin lỗi nhé. Tôi chỉ là một con người u mê thôi mà. Làm ơn cho tôi yên đi.”

<Chúng ta sắp tới phi cảng,> tôi thông báo cho ông Alloran. <Có rất nhiều khói. Nhưng Máy Cắt, ông vẫn có thể nhắm chính xác mục tiêu.>

Ông Alloran nín thinh và nhìn chăm chăm vào màn hình. Ở độ phóng cực đại, chúng tôi nhìn thấy rõ bọn Taxxon nhưng nhúc phía dưới. Tàu thuyền cũng hiện ra rõ mồn một: chiếc thì cháy thui, chiếc thì nghiêng ngả, siêu vẹo.

Gò Sinh đã gây tổn thất cho bọn Yeerk. Nhưng chúng tôi cũng thấy các trung đội Hork-Bajir đang bao vây một đám quân Taxxon. Còn những tên Taxxon khác đang mải ăn thịt nhau...

Arbron lẫn đầu đó dưới mớ hoang tàn kia.

Ông Alloran cẩn thận và chậm rãi ngấm Máy Cắt vào con tàu vận tải chứa hàng ngàn tên Yeerk nhầy nhụa.

<Bắn, *lính nhỏ* Elfangor,> ông ra lệnh.

<Cái gì?>

<Ta nói bắn. Hãy nướng tụi Yeerk kia. Hãy sửa sai, và ta sẽ không cho ai biết về sự hèn nhát trước đây của cậu.>

Ngón tay tôi đung vào cò súng.

<Làm mau, Elfangor,> ông Alloran thúc giục.

CHƯƠNG 26

Ngón tay tôi nhấn nhá nơ cò súng. Đây là chiến tranh. Trong chiến tranh, ta phải nhắm bắn

kẻ thù. Ông Alloran là Hoàng tử của tôi và tôi buộc phải tuân lệnh...

Nhưng... hàng ngàn tên Yeerk vô phương tự vệ? Chỉ một cái hích ngón tay của tôi...

Không.

Tôi tụt tay lại, và phắt một cái, tôi cảm thấy cái đuôi của ông Alloran kề vào cổ mình. <Bạn tưởng mình đang đánh nhau trong một cuộc chiến sạch sẽ sao, Elfangor? Hay là cậu sẽ hạnh phúc khi ai đó như tôi đây làm điều bẩn thỉu đó thay cậu?>

<Chúng không có khả năng tự vệ,> tôi vận hết mình, cố bình tĩnh nói.

<Chúng là kẻ thù. Đồ đạo đức giả! Cậu là đồ đạo đức giả! Chúng ta đã thua trận ở xứ Hork-Bajir vì những tên ngu yếu đuối và đạo đức giả như cậu! Vì những thằng ngu như cậu mà tôi bị thất sủng, bị xa lánh và bị phái đi làm việc vất vả với hai mụn *lính nhỏ*...>

<Hoàng tử-Chinh chiến Alloran, tôi kính trọng ông, nhưng...>

<Có gì khác nhau trong cách cậu tiêu diệt kẻ thù chứ?> Ông Alloran chất vấn.

Tôi không còn biết ông nói gì nữa. Ông đã lạc lối trong chính đầu mình. Ông đã mất ký ức rồi...

<Có gì quan trọng nếu cậu giết chúng bằng đuôi, bằng Máy Cắt, hay bằng... virus lượng tử?>

Virus lượng tử? Không. Không. Ngay cả khi trải qua bao nỗi kinh hoàng tôi vẫn cảm thấy sốc.

<Ông... ông đã dùng virus lượng tử? Ông đã dùng virus lượng tử trên thế giới Hork-Bajir sao?>

Virus lượng tử là một loại dịch bệnh xuyên không-gian-thời-gian. Nó âm ỉ phá hủy lực nối kết các hạt siêu nguyên tử. Nó từ từ tàn phá tất cả những gì nó tác động vào. Sinh vật sống bị nhiễm virus lượng tử sẽ thấy mình bị hủy hoại đến từng phân tử - sẽ phải chịu đau đớn, vật vã trong nhiều ngày, thậm chí nhiều tuần...

Ra bí mật của ông Alloran là đây. Nỗi ô nhục của ông là đây. Bọn Yeerk buộc tội chúng tôi đã dùng virus lượng tử để chống lại chúng. Chúng tôi đã bác bỏ. Tất cả những người Andalite đều tin rằng đó chỉ là một trong những lời báng bổ dối trá của bọn Yeerk. Vậy mà...

Ông Alloran lườm tôi. <Ta không thể để một thằng hèn nhát như cậu làm hỏng việc được...>

Chợt, qua đôi mắt cuống, tôi thấy một dáng chuyển động. Không nhanh, nhưng bất ngờ.

Chapman!

Hắn xấn vào ông Alloran và vung bàn tay loài người rần rỏi của mình lên. Với những ngón tay nắm chặt, hắn đâm vào đầu ông Alloran.

Đầu ông Alloran bật ngửa ra, vì ngạc nhiên nhiều hơn vì đau. Nhiều đó cũng đủ. Tôi hươ đuôi lên thật nhanh, lật nghiêng lưỡi dao qua và lấy hết sức chặt mạnh sống dao vào đầu ông Alloran.

Ông ngã đập xuống sàn tàu. Hình như tôi thấy gương mặt Chapman thoáng hiện vẻ chiến thắng. Chiến thắng!

Đáng ra khi đó tôi phải biết. Đáng lẽ tôi phải nhận ra...

Thay vào đó, tôi lại te te đi tới tủ thuốc của tàu, run rẩy lấy ra một ống thuốc mê và tiêm vào dưới da vị hoàng tử điên của mình. Nó sẽ giữ ông nằm yên trong vài tiếng nữa...

“Giờ phải làm sao?” Chapman hỏi.

<Sao cái gì?> Tôi tru lên. <Tôi vừa mới nện Hoàng tử của chính mình chứ sao.>

Từng khớp xương của tôi rã rời, tôi muốn quy xuống. Không còn có ai khác để dựa dẫm. Chẳng còn ai ra quyết định. Thật trớ trêu, một lần nữa mọi sự lại tùy thuộc vào tôi.

<Chúng ta còn phải lấy một thứ,> tôi nói, cố giữ giọng điềm tĩnh. <Sau đó chúng ta sẽ rời khỏi nơi quỷ quái này càng xa càng tốt!>

Chapman gật đầu như thể hài lòng.

Loren sà đến. Bàn tay loài người êm ái của cô đặt lên vết thương trên ngực tôi. Vết thương đã đóng vảy, nhưng giờ lại toác ra vì cú thôi sơn vào ông Alloran. Loren xé một miếng trong chỗ da nhân tạo trên người mình ra, rồi buộc quanh ngực tôi để bảo vệ vết thương.

<Cám ơn,> tôi nói.

“Cuộc sống của lính chiến không gian các anh khủng khiếp đến thế hả?”

<À...ừ,> tôi cay đắng đáp. <Công việc vẫn như lệ thường thôi.>

Tôi nhìn chong chóng xuống đất, ráng kiểm vị trí của con tàu Skrit Na kia.

“Hãy. Anh nói chơi hả? Tôi không nghĩ anh biết đùa đâu, Elfangor.” Loren vừa nói vừa cười.

<Khi thế giới đảo điên thì cô còn làm gì được nữa?> Tôi chợt nghĩ về Arbron, đứa bạn luôn khôì hài ngay cả khi cuộc đời nó te tua...

Loren coi bộ rầu rĩ, nhưng rồi cô cố nở một nụ cười. “Nhân nói đến chuyện điên... hồi nãy tôi trong thấy anh trở lại trong chiếc xe Mustang vàng rực phải không?”

<Quả là cỗ máy tuyệt vời. Tuy thô sơ, nhưng lái nó cũng đã lắm.> Tôi sôi nổi hẳn lên.

Rồi tôi ngó sát màn hình. <Kia kìa. Chúng ta sẽ đáp xuống chỗ đó. Tôi cần dọn dẹp đám đồ nát kia để tia Máy Kéo có thể chop được *Vòng Xoáy Thời Gian*.>

Tàu *Jahar* đáp xuống thung lũng hẹp, cách xác tàu Skrit Na chừng một mét. Tôi tóm khẩu Máy Cắt cầm tay, mở cửa và nhảy phốc ra ngoài.

Việc tiêu hủy xác tàu Skrit Na ngắn hết mười phút. *Vòng Xoáy Thời Gian* hiện ra.

Chính vì cái này đây mà bao điều khủng khiếp đã giáng xuống đầu chúng tôi.

Vòng Xoáy Thời Gian - một vũ khí hùng mạnh nhất dải thiên hà.

Nó đang đứng trơ trọi giữa cảnh điêu tàn. Nhìn nó mới vô hại làm sao! Nếu tụi Yeerk biết *Vòng Xoáy Thời Gian* ở đây, chúng sẽ không từ một thủ đoạn nào để chiếm nó.

May mắn là Loren đã không nói với chúng trong khi bị giam giữ. May sao Chapman cũng không tiết lộ.

Rất may.

May mà tôi đã cầm cự được với bọn Hork-Bajir. May thay, tôi đã bay khỏi phi cảng mà không bị truy đuổi.

May quá.

Quá nhiều may mắn nữa là khác.

Tôi chợt cảm thấy sống lưng mình gai gai...

Tôi đang ở đằng sau *Vòng Xoáy Thời Gian*, bị khuất tầm nhìn bởi tàu *Jahar*. Đột nhiên, tôi hiểu sự gì xảy ra bên trong tàu khi tôi đang hí húi tháo dỡ *Vòng Xoáy Thời Gian*. Và tôi biết mình sẽ thấy gì khi bước vòng ra phía kia của quả cầu trắng ngà.

Run bần bật vì tuyệt vọng, tôi lật đặt cái Máy Cắt lên số Hai. Tôi ước chi mình sẽ lập lại kỳ tích của Arbron: bắn ba phát liền trúng đích. Đúng, ba phát.

Tôi hóp không khí hồng hộc, đoạn cài qua số cao nhất.

Tôi núp sau *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Loren đang nâng khẩu tia Nghiệt!

Tôi bắn!

Loren đổ vật xuống, cô chói với vì lực xung động của năng lượng.

Xxxẹttt!

Chapman bóp cò! Nhưng hấn yếu sức và chưa hoàn hồn sau những gì hấn phải chịu đựng...

Tôi bắn và Chapman té nhào.

Nhưng tôi biết vẫn còn một người nữa. Và tôi biết mình chẳng có nhiều thời gian.

Nhanh như cắt! Tôi chĩa Máy Cắt và bắn! Hựt! Không, không hấn hựt! Phát đạn trúng tay phải hấn. Bàn tay cầm khẩu tia Nghiệt rơi thõng xuống, vô dụng.

Hấn đứng đó, nét mặt dữ dằn. Ông Alloran. Hoàng tử-Chinh chiến Alloran-Semitur-Corrass.

Nhưng không còn là ông Alloran nữa...

Suốt đời tôi mãi mãi ghi nhớ giây phút ấy. Giây phút lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự ghê tởm trọn vẹn.

Bạn biết đấy, ông Alloran không còn là ông Alloran nữa rồi...

<Tốt, *lính nhỏ* Elfangor. Tuy tốn thời gian, nhưng cuối cùng cậu cũng đã tìm ra...>

<Phó-Visser Bảy,> tôi hét.

<Đúng, nhưng sẽ không còn chức Phó-Visser lâu đâu. Người Yeerk đầu tiên Mượn xác-Andalite? Người Yeerk đoạt được *Vòng Xoáy Thời Gian* hoang đường? Tao đã nói là tao tin vào một sự thăng tiến thần tốc mà. Mà không tin ư, Elfangor?>

CHƯƠNG 27

Tôi nâng khẩu Máy Cắt nhắm vào ông Alloran... không, vào tên Phó-Visser Bảy.

<Mi đã bắt Chapman làm vật chủ. Mi đã núp trong đầu hắn. Tên Hork-Bajir mà ta tưởng là mi... chỉ là trò bịp.> Tôi đau đớn la lên.

<Dĩ nhiên. Một người Yeerk khác đã chui vào đầu Loren và biến cô ta thành người của chúng tao.> tên Phó-Visser Bảy cười ruồi. <Và trong khi mày bận bịu bóc dỡ *Vòng xoáy thời gian*, tao đã làm hồi tỉnh Alloran và chuyển vào sống trong lão ta - Vật chủ-Andalite đầu tiên và duy nhất. Tao đang rối trí không biết cách chi để khống chế được lão đây. Lão là một sinh vật hoang dại. Hơi điên điên, nhưng lão hiểu chiến tranh. Mày đã thấy lão tàn bạo ra sao khi quảng tên Hork-Bajir đóng giả tao ra ngoài rồi đó. Phải, Alloran là một chiến binh đích thực.>

Sự thật đau xót xóc vào tôi. Đúng! Tôi đã giúp tên Phó-Visser Bảy kiểm soát được ông Alloran!

Tôi đã tạo ra một sinh vật quái dị!

<Chapman đã cho tao biết về *Vòng Xoáy Thời Gian*. Nhưng chúng tao cần mi dẫn đường tới nơi cất giấu nó, tới chỗ này đây. Cuộc nổi loạn của đám giặc cỏ Taxxon Núi tưởng đã cản trở mọi thứ. Không ngờ, như mi biết đấy, kết cục hóa ra thuận tiện. Nó khiến mi không nghi ngờ. Mi mãi lo sốt vó về thằng bạn *lính nhỏ* của mi, nên không có thời gian để thắc mắc tại sao hai con người kia lại đứng đợi mi ở cửa tàu *Jahar*. Mi cũng chẳng tự hỏi tại sao quân của tao lại để yên cho mi thoát dễ vậy.>

Sai lầm! Cực kỳ sai lầm! Tôi đã tạo ra quái vật! Tôi đã trao *Vòng Xoáy Thời Gian* vào tay một kẻ man rợ!

<Nhưng mi biết phần hấp dẫn nhất là gì không?> Tên Phó-Visser cười cợt. <Chắc chắn tao sẽ không để mi thiêu tụi tao đâu. Chapman không biết về bọn Yeerk ở trong tàu. Tao không biết. Cả tên Yeerk trong đầu con người giống cái kia cũng không biết luôn. Hy sinh tên gốc tội nghiệp đóng vai tao là một nhẽ. Nhưng còn mười ngàn quân Yeerk á? Không đời nào!>

Tôi không thở nổi nữa. Tôi thua rồi. Thua tan nát đến mức đã đặt toàn thể dân Andalite vào vòng tai họa.

<Elfangor, mi là một trong những người Andalite tốt,> tên Phó-Visser Bảy châm chích. <Mi không tàn sát những kẻ không có khả năng tự vệ? Ha ha! Tuyệt! Nổi bắn khoắn của mi đã củng lão Alloran vào tay tao. Lão Alloran và *Vòng Xoáy Thời Gian* - tất cả là của tao!>

<Thật hả?> Tôi thất thần. <Nhưng lúc này ta là người cầm Máy Cắt cơ mà.>

<Hơn chục chiến đấu cơ Con Rệp sắp đến đây bây giờ. Mi sẽ thua, nhóc con.>

<Mi sẽ ra tro ngay khi tụi nó lộ mặt ra,> tôi dọa.

<Không! Mi không diệt kẻ thù vô phương tự vệ.> hấn kháy. <Hiện giờ tao không mang vũ khí! Tao là tù binh của mi! Ha ha! Tao đầu hàng, Elfangor. Ôi, tao đầu hàng!>

Hấn giơ tay lên đầu làm điệu bộ bất lực để chế nhạo tôi và nở ra cười khăng khặc.

<Mi đúng, Phó-Visser Bảy. Tao sẽ không giết mi.> Tôi ấn cò. Cấp độ gây mê hất tên Mượn xác-Andalite ngã chổng vó.

Tôi đâm bổ tới chỗ Loren và kéo cơ thể bất tỉnh của cô lên cầu thang, vào tàu *Jahar*. Rồi, sau chút lừng chừng, tôi lôi cả Chapman lên luôn.

Tôi vừa định kéo tên Phó-Visser lên tàu thì tốp Con Rệp đầu tiên xuất hiện. Chúng vọt qua, vẽ một vòng tròn hẹp rồi quay lại chỗ chúng tôi.

Thêm hai chiếc Con Rệp nữa. Lại hai chiếc nữa. Bầu trời đen kịt tụi Con Rệp. Không đời nào tôi có thể đưa được tàu *Jahar* ra khỏi hành tinh này.

Trừ phi...

Liệu gã Phó-Visser Bảy có thông báo với bọn kia rằng hấn đang ở trong cơ thể Andalite không nhỉ? Chắc chắn, hấn phải báo. Hấn phải báo để tránh bị hạ vì tên bay đạn lạc - để khỏi bị bắn bởi chính người của hấn.

Nhưng bọn Yeerk có phân biệt được người Andalite này với người Andalite kia không?

Tôi chạy vắt giò vào tàu, mở toang tủ thuốc và lôi ra một ống thuốc kích thích. Tôi phóng trở lại chỗ xác tên Phó-Visser đang nằm ngay đơ, và chích nguyên ống thuốc vào máu hấn. Nhoáng cái, hấn đã tỉnh lại.

Đám Con Rệp vẫn loanh quanh tìm chỗ đáp. Tôi quay về tàu *Jahar*, đóng cửa vào và bật hệ thống thông tin liên-tàu lên.

Giương mặt của một tên Mượn xác-Hork-Bajir hiện lên màn hình. Nó cảm tức và khinh miệt dòm tôi như kiểu tội Yeerk hay nhìn người Andalite. Tôi ngó lại, và bằng giọng truyền lớn, tôi kiêu hãnh nói. <Thế nào? Người không nhận ra Phó-Visser của người sao? Ha ha! Ta đã làm được rồi, đồ ngu! Ta đã bảo mà, ta đã chiếm được thân thể một người Andalite!>

Mắt thẳng Hork-Bajir đảo liên hồi.

Chỉ cần lộ một thoáng lưỡng lự, tôi sẽ thua. Nếu muốn đóng giả một tên Phó-Visser Yeerk, tôi không được tỏ vẻ hồ nghi. <Người thấy tên Andalite ở dưới đất chứ?>

“Vâng... thưa Phó-Visser Bảy.>

<Tốt. Người không mù cũng không ngu. Ta muốn thấy nó chạy có cờ. Người hiểu chứ! Ngay khi ta cất cánh, hãy đuổi cho nó chạy vãi đá! Sau đó, khi nó mệt lử, khi đầu gối nó nhún ra thì cứ mặc kệ cho hấn chết. Chết! Đây, nếu người không làm theo lời ta, ta sẽ quảng người cho tội Taxxon xơi đó. Hết.>

Tôi tắt màn hình, không thềm chờ câu trả lời. Mấy lời nhảm nhăng vừa rồi có thể có tác dụng, có thể không...

Tôi nắm cần điều khiển, nhẹ nhàng nâng tàu *Jahar* khỏi mặt đất. Tôi bật ống ngắm ngoài tàu lên và di cho đến khi nó bắt được hình tên Phó-Visser. Hấn đang lồm cồm bò dậy.

Khá khen cho tên Phó-Visser: gã không phải là đồ bị thịt. Chẳng cần lâu, gã hiểu ngay tình hình. Gã vọt chạy, vừa lúc một chiếc Con Rệp xả tia Nghiệt vào chỗ gã vừa nằm.

Tôi để tàu *Jahar* trôi tự do bên trên xác tàu Skrit Na. Tập trung toàn bộ sức lực, tôi cố tiếp năng lượng cho tia máy Kéo của tàu *Jahar* và móc nó vào quả cầu *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Tên Phó-Visser Bảy chạy phụt khỏi với tốc độ tối đa của người Andalite. Đuổi theo hấn sát nút là những chiếc Con Rệp đang hăm hở chơi trò mèo vờn chuột - cố ý bắn tia Nghiệt lướt sượt qua hấn.

Tàu *Jahar* vùng lên, tha theo *Vòng Xoáy Thời Gian*. Tôi từ từ nhích cổ máy lên, kéo nó ép chặt vào bụng *Jahar*, và gia cố thêm bằng dây thừng năng lượng. Chúng tôi bay vào bầu khí quyển của thế giới Taxxon; xuyên qua những đám mây hình thù kỳ dị, sáng rực.

Mãi đến lúc này tôi mới nhớ ra bọn Yeerk.

Hệ thống thông tin liên-tàu đang mở. Một khuôn mặt Hork-Bajir xấu xí, ngơ vạc dòm tôi lom khom. “Phó-Visser Bảy, đài điều khiển mặt đất đang kính chờ ngài đáp xuống.”

Tôi cố đánh lừa thêm chút nữa. Nhưng thấy tôi nấn ná không quay đầu và đáp xuống ngay, chúng biết liền.

Trên màn hình trực tiếp hiện ra một lũ chiến đấu cơ Con Rệp phóng vút khỏi bề mặt hành tinh. Nhưng đã quá trễ.

Tôi tăng tốc thật gấp và chuẩn bị trốn vào vùng không gian Zero.

CHƯƠNG 28

“**T**hì ra vùng không gian Zero là đây.” Loren nói, nhìn ra ngoài qua bệ ngắm. “Chúng ta đã vào đây trọn một ngày rồi mà vẫn chưa hiểu gì về nó.”

Tôi hướng cặp mắt cuống vào bệ ngắm, thấy một màu trắng xóa. Trống rỗng, trắng trơn. <Vùng không gian Zero chẳng là cái gì hết.> tôi nói lặng lẽ. <Nó là vùng phi không gian. Cô biết đấy, giống như phi vật chất hay phi trọng lực vậy. Phải, không gian Zero tức là phi không gian.>

Tôi đã giải thích như thế tới hai lần trong ngày. Nhưng tôi đoán, Loren chỉ muốn gọi chuyện.

Cô vừa trải qua một tai họa khủng khiếp nhất mà không loài nào muốn mắc phải: bị biến thành Vật chủ.

May thay, tên Yeerk trong đầu Loren đang ở cuối chu kỳ cần nạp dinh dưỡng. Bọn Yeerk được nuôi sống bởi nguồn Kandrona. Cứ ba ngày một lần chúng phải chui ra khỏi vật chủ để trở về Vũng Yeerk hấp thụ tia Kandrona.

Vì vậy tôi đã điều đình với tên Yeerk đó: hoặc tôi trói chặt Loren lại hoặc bỏ mặc cho tên Yeerk trong đầu cô chết đói, hoặc hẳn phải tự nguyện bỏ ra để cho tôi đông lạnh. Tên Yeerk quyết định đi ngủ đông còn hơn là chết vì đói tia Kandrona.

Tôi giữ lời hứa với tên Yeerk. Sau khi hẳn bỏ ra khỏi tai Loren, tôi đông lạnh hẳn rồi thả vào chân không của vùng không gian thực. Một ngày kia hẳn sẽ được tìm ra và hồi tỉnh lại. Hoặc có nhiều khả năng hẳn sẽ bị hút vào giếng trọng lực của một ngôi sao nào đó và sẽ bị thiêu rụi.

Nhất là khi tôi quyết định thả nó gần mặt trời.

Tuy như vậy có lẽ không sát lắm với thỏa thuận của tôi với tên Yeerk, nhưng thôi kệ. Tôi đã gây ra bao thảm họa chỉ vì cứng nhắc tuân theo những phép tắc và công lý trong sách vở rồi.

Chiến tranh không có luật lệ gì hết. Ông Alloran đã cố công dạy tôi điều đó. Nhưng tôi học

được nó quá muộn màng.

“Anh quyết định chúng ta sẽ đi đâu chưa, Elfangor?” Loren dịu dàng hỏi.

“Anh ta không biết đâu.” Chapman nói hốt. Hầu hết thời gian hắn ngồi thu lu trong góc tàu, héo hắt nhìn hai chúng tôi. Nếu sự cố tên Phó-Visser Bảy đã từng ở trong đầu hắn có dạy cho tên người này một bài học nào, thì hắn cũng không lộ ra. “Elfangor đang hoang mang, đúng không? Anh ta đã làm hư bột hư đường... Arbron bị kẹt trong cơ thể con rết. Ông Alloran trở thành người Andalite bị mượn xác đầu tiên. Suýt nữa thì mất *Vòng Xoáy Thời Gian*. Biết giải thích tất cả những điều ấy ra sao cho những người ở nhà. Đúng không?”

Tôi mặc xác hắn. Trở về nhà ư? Còn nhà đâu nữa mà về?

Tôi không còn là con nít nữa. Quê nhà tôi vẫn còn đó, nhưng tôi không thuộc về nơi ấy nữa rồi.

Loren lại gần tôi. “Elfangor, đừng lờ phờ nữa. Chúng ta đang bay lượn quần trong vùng không gian Zero.”

<Ừ, tôi biết.>

“Anh đã làm điều tốt nhất có thể làm được. Anh vẫn còn là một đứa bé như tôi thôi mà...”

<Tôi là một *lính nhỏ* trong quân đội Andalite. Tôi đã cãi lệnh Hoàng tử của mình và khiến ông trở thành nô lệ. Rồi đây bọn Yeerk sẽ biết tất cả mọi thứ ông Alloran biết về hệ thống quốc phòng của chúng tôi. Chúng sẽ biết tất cả mọi điều ông biết về các tính năng của vũ khí, về vị trí neo đậu các con tàu Mái Vòm. Ít ra ông không phải là nhà khoa học, cho nên không thể nói cho chúng biết về thuật biến hình hay phần mềm vi tính. Nhưng ông vẫn là một chiến lợi phẩm đáng giá nhất trong lịch sử Yeerk.>

Chapman lắc đầu. “Nè, vậy là tôi đã đúng khi chạy về phía bọn Yeerk hả? Người Andalite các anh sẽ đi đời. Trừ phi...”

Loren quắc mắt nhìn hắn. “Tại sao anh không im đi?”

Chapman cười toét. “Trừ phi người Andalite các anh sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*. Quay ngược thời gian lại, truy tìm bộ lạc ban sơ của những con sên Yeerk. Giết quách chúng đi, và thế là loài Yeerk đi tong. Vĩnh viễn không bao giờ còn tồn tại. Người ta gọi đó là gì nhỉ. Ô, diệt chủng. Anh sẽ thành một tên diệt chủng bé nhỏ, hả Elfangor?”

Tôi lắc đầu mệt mỏi. <Đừng mất công chọc tức tôi, Chapman. Không ăn thua gì đâu.>

Loren bối rối. “Ý anh là sao, Elfangor?”

<Hắn đang cố khích cho tôi sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*. Nên nhớ, hắn đã từng là Vật chủ của tên Phó-Visser Bảy, dù không lâu. Tên Phó-Visser Bảy đã chỉ dẫn cho hắn, phòng trường hợp xấu. Chapman biết, muốn sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian* tôi cần trở lại vùng không gian thực. Tôi đoán tụi Yeerk đã đặt một ngọn hải đăng trên tàu *Jahar*. Nếu trở lại vùng không gian bình thường, chúng ta sẽ thắp sáng mọi bộ cảm biến của bọn Yeerk trong vòng một triệu năm ánh sáng.>

Trong bóng tối tôi có thể thấy nét mặt nhăn nhó của Chapman vì tôi đoán đúng.

Ít nhất tôi đã làm được một việc - không để ngã lòng...

Thình lình, một luồng sáng xẹt lên trong đầu tôi: Bọn Yeerk đang giăng lưới rình đuổi chúng tôi ở vùng không gian thật.

Cho dù tàu *Jahar* ló ra ở bất cứ nơi đâu.

Một cái bẫy! Tôi có thể sập bẫy!

Nhưng nơi nào? Nơi nào tôi có thể cắt đuôi bọn Yeerk?

Về tàu *Sao Lưỡi Kiếm* ư? Nhưng nó lại đang truy lùng một lũ Yeerk ở gần tinh vân[1] Graysha. Nó hy vọng sẽ gặp tàu Mái Vòm thứ hai ở đó.

Hai tàu Mái Vòm, cộng thêm tàu *Jahar*. Dư sức giáp chiến với bất cứ liên quân Yeerk nào.

Tôi đến bàn điều khiển và ra mệnh lệnh phối hợp.

“Anh đã có kế hoạch hả?” Loren hỏi.

<Ít nhiều thì thế.> tôi lầm bầm. <Một nơi gọi là tinh vân Graysha. Chúng tôi không biết rõ nơi ấy lắm. Nhưng nghe đồn đó là nơi một loài nhay cảm sống. Cũng có tin bọn Yeerk định thôn tính tinh vân Graysha. Tàu của tôi, tàu *Sao Lưỡi Kiếm*, tới đó để coi lũ Yeerk chúng tôi đang truy tìm có ở đó hay không.>

“Vậy là chúng ta tới đó để kết hợp với tàu của anh hả? Thế tinh vân ấy có gần Trái Đất không?”

<Không>

“Elfangor... đến bao giờ thì tôi mới được về nhà?”

<Loren, tôi sẽ cố hết sức mình.>

Chapman khịt mũi. “Cô thừa biết ‘hết sức mình’ của Elfangor ra sao rồi mà, Loren. Hãy từ biệt Trái Đất đi là vừa.”

CHƯƠNG 29

<Chúng ta sắp vào vùng không gian thực,> tôi giải thích. <Nếu may mắn, chúng ta sẽ không cách xa tàu *Sao Lưỡi Kiếm* lắm. Thậm chí, chúng ta có thể sẽ gặp thêm nhiều tàu Andalite nữa. Bọn Yeerk phải mất một giờ hay hơn mới mò tới được.>

“Rồi sau đó?” Loren hỏi.

<Trận chiến không gian, tôi nghĩ vậy. Chiến đấu cơ Andalite và chiến đấu cơ Con Rệp sẽ choảng nhau. Cả chúng ta nữa, dĩ nhiên.>

“Tôi có giúp gì được không?”

<Có. Hãy chỉ cho tôi cách trói chặt con người kia đi.> tôi nói, liếc nhìn Chapman. <Tôi không muốn bị hấn đánh lén đâu.>

Chúng tôi dùng ống dây điện dự trữ trói quặt chân tay Chapman lại.

“Còn điều cuối cùng.” Loren nói, đoạn lấy một cái vớ dài quấn quanh mặt Chapman, che miệng hắn lại. “Giờ chúng ta chẳng cần phải nghe hắn nói nữa.”

Phải mất một lát tôi mới hiểu. Nhiều loài giao tiếp bằng cách phát ra âm thanh từ miệng. Nhưng không bao giờ tôi nghĩ chỉ với một mẫu da nhân tạo lại có thể bắt ai đó im lặng.

<Để khiến một người Andalite ngưng nói, cô cần phải tống cho anh ta một quả.> tôi bảo. <Thế này không làm đau hắn chứ?>

“Không. Vậy mới phiền chứ.” Loren mỉm cười.

Rốt cuộc cô cũng đã vượt qua tất cả. Hết bị bọn Skrit Na bắt cóc lại bị biến thành Vật chủ. Vậy mà cô cứ vẫn cười. Tôi tự hỏi liệu mình sai lầm chẳng khi nghĩ sự bông đùa là một yếu điểm. Tôi tự hỏi không biết giờ này Arbron có còn cười được nữa không...

“Elfangor... lời Chapman không cảm dỗ được anh sao? Nếu tôi là anh có lẽ tôi đã sử dụng cổ

máy Thời Gian để thay đổi mọi thứ rồi...”

<Đại khái như trở ngược thời gian và tránh để bọn Skrit Na bắt chứ gì?>

Loren cười khúc khích. “Không, không phải thế. Coi, trước khi tất cả những điều này xảy ra, cuộc đời tôi thật vô vị. Tôi biết khi đưa tôi trở về Trái Đất, anh sẽ xóa sạch ký ức của tôi. Dù cũng hơi sờn da gà đấy, nhưng tôi nghĩ là anh rất thú vị. Nếu không vì sợ mẹ tôi lo lắng thì...”

Tôi ngạc nhiên quá đỗi, đồng thời lại thấy vui vui. <Trong tàu Skrit Na, nơi tôi tìm được cỗ máy Mustang, tôi thấy có những bức tranh vẽ Trái Đất. Thật tươi đẹp. Những đồng cỏ ngon tuyệt, những cây cao, và những con suối nổi bọt đập vào đá.

<Nơi quê nhà của cô cũng giống vậy hả?>

“Chúng tôi đã từng tới một nơi như thế,” Loren nói, mỉm cười buồn bã. “Một lần, khi tôi còn bé tí, lúc cha tôi chưa ra mặt trận. Một nơi gọi là Yosemite. Chúng tôi dừng lều cắm trại. Yosemite giống như thế đấy.”

<Thế cô có nhét cái ống hình trụ nhỏ màu trắng vào miệng và tươi cười trước vẻ đẹp của Yosemite không?>

“Ống hình trụ trắng nào cơ?” Loren chau mày. Chợt cô bật một tràng cười rất lạ nhưng vui vẻ của loài người. “Anh đã coi hình quảng cáo thuốc lá rồi! Những ống hình trụ đó được gọi là thuốc lá. Chúng có hại cho anh đấy, có hại lắm. Chúng làm cho anh nhiễm bệnh.”

<Thế... thế... loài người đi đến những nơi xinh đẹp và sử dụng những ống hình trụ gây bệnh à? Sao kỳ vậy?>

Nhưng Loren cười ngặt nghẽo đến nỗi không trả lời được. Và rồi, dù không hiểu vì sao cô cười, tôi cũng bật cười luôn. Tiếng cười của tôi chỉ được Loren nghe thấy ở trong đầu.

“À,” lát sau Loren nói. “Tại sao anh không sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*?”

<Không thể tùy tiện xáo trộn thời gian lung tung. Đó là việc cực kỳ phức tạp. Dẫu tôi có thể quay ngược thời gian lại. Như Chapman nói, và tiêu diệt loài Yeerk mới tiến hóa. Nhưng ai biết sẽ có bao loài khác cũng bị ảnh hưởng. Vả lại, tôi sợ người Ellimist.>

“Người gì?”

<Người Ellimist. Theo giả thuyết, họ chính là loài đã sáng chế ra *Vòng Xoáy Thời Gian*. Từ hàng ngàn năm trước. Họ chế ra nó, rồi đột nhiên, theo như người ta nói, họ biến mất. Toàn bộ loài Ellimist đã mất tích.>

“Anh nghĩ đó là do họ sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian* à?”

<Không ai biết. Người thì nói loài Ellimist vẫn hiện hữu nhưng đã chuyển sang chiều không gian-thời gian khác.> Tôi nhún vai. <Dĩ nhiên, cũng có người lại bảo loài Ellimist đã vĩnh viễn ra đi. Hoặc thậm chí họ chưa bao giờ tồn tại. Ngày nay các bậc cha mẹ Andalite thường hay kể cho con cái nghe về người Ellimist.>

“Như những chuyện cổ tích của chúng tôi chứ gì?”

<Loài người cũng có chuyện thần thoại à?> Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Không chỉ chuyện thần thoại. Chúng tôi thậm chí còn có cả chuyện về những người lạ từ các hành tinh khác đến nữa...”

Dù đang rầu rui ruột, tôi cũng phải phá lên cười. <Đúng, những người lạ từ không gian tới luôn gây ra nhiều phiền toái.>

“Anh thì không rồi, nhưng có phải *Vòng Xoáy Thời Gian* đã chứng tỏ người Ellimist có tồn tại?”

<À... tôi không biết. Nhưng nếu người Ellimist có thật, và nếu đúng là họ sống ở chiều không gian khác, thì họ có sức mạnh không thể tưởng tượng được. Giả sử... thôi bỏ đi.>

“Không, hãy giải thích cho tôi biết,” Loren nặng nề đòi. “Trừ phi anh còn bận làm chuyện khác.”

<Hừm... Cô biết rằng không gian có mười chiều. Nhưng chiều không gian bình thường là lên-xuống; phải-trái; trước-sau. Và một chiều không gian nữa là thời gian. Ngoài ra, còn sáu chiều khác. Nhưng chúng cuộn tròn hay thu mình lại, vì thế ta không thể trông thấy hay cảm thấy chúng. Tất cả những gì ta cảm thấy là ba chiều không gian, cộng với thời gian.>

Loren gật đầu, tôi tự hỏi như vậy có nghĩa là gì. Nhưng cô không bảo dừng, nên tôi cứ nói tiếp.

<Thử tưởng tượng coi... Giả sử, thay vì có ba chiều không gian, chúng ta chỉ có hai. Hãy hình dung chúng ta dẹp mỏng, và không thể đi lên hay đi xuống. Cứ gọi chúng ta là Phẳng Dẹp, được chứ?>

“Giống như chúng ta sống trong một tờ giấy vậy,” Loren nói.

<Chính xác. Giống như ta được vẽ trên một tờ giấy. Rồi nếu ai đó lại gần và quây một cái hộp quanh ta, thì ta sẽ không bao giờ lọt ra ngoài được. Bởi vì các cạnh của hộp là những bức tường. Há? Người trong không gian ba chiều có thể nhắc Phẳng Dẹp lên khỏi hộp. Người Phẳng

Đẹp không biết điều gì đang diễn ra, vì trước giờ anh ta không bao giờ đi lên hay đi xuống. Thậm chí, anh ta còn không biết có sự tồn tại đi lên đi xuống nữa...>

“Anh cứ nói như chúng ta đúng là người Phẳng Đẹp vậy. Trong khi, chúng ta đang ở ba chiều chứ không phải hai. Vì vậy chúng ta có vẻ là Hình Khối hay đại loại thế...”

<Đúng. Cho nên, nếu có sinh vật nào đó đang tồn tại ở trong chiều nhiều hơn chúng ta, thì họ có thể làm được những điều mà chúng ta cho là không thể xảy ra được.>

“Người Ellimist. Anh ám chỉ tới họ à?”

<Có thể. Ai đó đã tạo ra *Vòng Xoáy Thời Gian*. Ai đó có thực. Ai đó không còn ở loanh quanh đây nữa.>

“Chao ôi.”

<Vì vậy, nếu sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian* và khơi khơi nhảy ra nhảy vào thời gian như đi du hành, thì không chừng, chúng ta sẽ biến mất y như người Ellimist.>

“Hoặc chúng ta sẽ khiến người Ellimist nổi giận,” Loren nói.

<Đúng.>

“Nhưng nếu anh đem *Vòng Xoáy Thời Gian* về trao cho đồng bào của mình, anh có chắc họ sẽ không sử dụng? Bất kể những rủi ro?”

<Cách đây một tuần có lẽ tôi sẽ quả quyết là không. Tôi sẽ đảm bảo người Andalite chúng tôi không làm những điều như thế. Không, ngay cả trong chiến tranh...>

“Nhưng bây giờ... vì ông Alloran đã làm điều gì đó trên thế giới Hork-Bajir nên... anh đã suy nghĩ lại, phải không?”

Tôi nhìn Loren chết trân bằng đôi mắt chính. “Loren, tôi không còn biết điều gì đúng điều gì sai nữa. Tôi không biết.”

Máy tính báo hiệu chúng tôi đang tiếp cận vùng chuyển tiếp.

<Chúng ta sắp trở lại vùng không gian bình thường,> tôi nhắc. <Nhân đây tôi muốn hỏi... nếu chúng ta còn sống sót, và nếu cô có thể trở lại Trái Đất, thì cô có chỉ cho tôi nơi có cỏ, cây xanh và thác nước cao không?>

“Tôi sẽ chỉ cho anh, chắc chắn đấy!” Loren nói.

<Chúng ta sẽ có cả xe Mustang nữa chứ?>

Loren vòng cánh tay quanh thắt lưng tôi, và dán đôi mắt loài người có màu xanh da trời vào mắt tôi. “Bất cứ điều gì anh muốn, Elfangor. Chỉ không có ống hình trụ màu trắng thôi.”

CHƯƠNG 30

<**R**a khỏi không gian Z... ngay bây giờ!>

Không gian Zero là vùng trắng xóa. Vùng không gian thực thường có màu đen thẫm, lấm chấm những ngôi sao tỏa ánh sáng trắng, đỏ nhạt và xanh dương.

Nhưng vùng không gian này lại không như vậy.

“Chao! Kỳ diệu quá!”

<Chúng ta đang ở gần một tinh vân,> tôi vừa quan sát vừa nói. Thật sự trong lòng tôi run bắn.

Tinh vân là một đám mây bụi, lớn đến độ, hàng chục hệ thống có kích thước bằng hệ Mặt Trời của Trái Đất có thể nằm gọn trong đó mà vẫn còn rộng chỗ. Trông nó tựa như một khoảng mây khổng lồ, xoáy cuộn cuộn. Một đám mây màu tím và màu cam bao quanh những ngôi sao sáng.

“Ôi, đẹp quá!”

<Đúng. Sẽ đẹp thật sự nếu tàu *Sao Lưỡi Kiếm* đang ở đâu đó quanh đây.>

Tôi liếc về phía Chapman. Hắn đang nằm chèo queo, bị trói nghiêng và cau có dòm lại tôi...

<Ngay lúc này tàu bọn Yeerk đã nghe thấy tiếng chúng ta. Chúng sẽ kéo tới ngay thôi. Tôi đang điều khiển bộ quét cảm biến để dò tìm tàu Andalite. Nhưng với tinh vân dày đặc thể này thì thật khó. Đám bụi làm nhiễu bộ cảm biến.>

“Chúng ta đang ở xa Trái Đất lắm hả?”

<Đúng. Xa phải đo bằng chuẩn mực của không gian. Chúng ta đang ở cách Trái Đất hàng trăm năm ánh sáng.>

Loren nhìn đắm đắm ra ngoài tinh vân. Cô bập môi mình bằng hàm răng sáng trắng và buông tay khỏi hông tôi.

Loài người rất thích động chạm. Mới đầu cũng thấy kỳ kỳ. Nhưng tôi đã dần quen với điều ấy.

<Tôi sẽ cố gọi tàu *Sao Lưỡi Kiếm*> tôi trấn an Loren.

Tôi lệnh cho bộ truyền ý nghĩ nối với hệ thống thông tin liên lạc. <Bất cứ tàu Andalite nào cũng có bộ phận này. Huống hồ đây là tàu *Jahar*.>

Ngỡ mình sẽ phải chờ lâu, nên tôi vô cùng sửng sốt khi nghe giọng Thuyền trưởng Feyorn. <Tàu *Jahar*! Tàu *Jahar*! Alloran phải không? Chúng tôi đang bị tấn công. Nhắc lại, chúng tôi đang bị tấn công. Ông vui lòng...>

<*Sao Lưỡi Kiếm*, tôi đã lạc mất ngài! *Sao Lưỡi Kiếm*!> Tôi kiểm tra màn hình. Phải, chúng tôi có trang bị hệ thống định vị! Tôi nhấn nút sang hướng bay mới.

<Loren, nằm xuống. Áp lưng vào vách ngăn. Tôi sẽ tăng tốc Cực Đại!>

Loren nằm dẹp xuống sàn, ngay lúc tôi tăng tốc. Nhưng chẳng hề có sự chao đảo nào. Bộ kim hãm của tàu *Jahar* quá hoàn hảo. Mặc dầu không cảm thấy sự tăng tốc, con tàu vẫn đang vọt xuyên không gian.

“Elfangor, chuyện gì vậy?” Loren hỏi.

<Tôi không biết. Nhưng tôi sẽ nạp năng lượng cho tất cả vũ khí.>

Với tốc độ Cực Đại, chưa tới mười phút sau chúng tôi đã trông thấy tàu Mái Vòm. Trên màn hình ở độ phóng đại lớn nhất, một quầng sáng hiện ra. Tàu Mái Vòm như một thanh gươm sáng choang có gấn khoang hình bán cầu ở một đầu. Tàu đang tắt động cơ. Hơn chục chiến đấu cơ Andalite quần đảo trong vùng không gian xung quanh tàu.

Nhưng điều khiến tôi lưu ý tới nhất là những asteroid[2] - những hòn đá lù xù, đen đúa, phấp phới. Hình như tàu *Sao Lưỡi Kiếm* đã sa vào giữa một thiên thạch. Nhưng lạ quá. Các thiên thạch asteroid vốn thường di chuyển theo quỹ đạo của những ngôi sao cơ mà. Sao những asteroid này lại bay tứ tung vậy? Mặt khác, ở đây đâu có ngôi sao nào đủ gần để giữ một trường asteroid ở trong trọng lực của nó?!

“Hây! Nó chuyển động kìa!” Loren la lên.

<Cô bảo cái gì chuyển động?> Tôi hỏi sảng. Sở dĩ tôi thô lỗ vậy vì tôi đang bận tính toán xem kế tiếp sẽ là gì. Tôi không nghĩ loài Người lại có thể trợ giúp được.

“Những hòn đá. Những thiên thạch đó. Nhìn, nhìn kìa!”

Tôi đảo hờ cặp mắt cuống qua, theo hướng Loren chỉ và liền đó nhướng cả bốn mắt lên ngay lập tức.

<Chúng chuyển động! Chúng có năng lượng!>

Chúng tôi nhìn chết sững, dường như một trong những thiên thạch asteroid có đuôi mọc. Chính xác, đó là một luồng khí plasma[3] nóng bỏng! Hòn đá quay đầu! Nó đổi đường bay và nhắm thẳng về hướng một trong các chiến đấu cơ của tàu *Sao Lưỡi Kiếm*.

Chiếc chiến đấu cơ xả một tia Máy Cắt cấp độ cao nhất vào nó. Tia sáng xanh lá cây bay cao vút trong vùng chân không. Tảng thiên thạch chột bưng lên ngay chỗ tia cắt chạm trúng, rồi tăng tốc kinh hồn.

Chiếc chiến đấu cơ quay lưng chạy. Nhưng trước sự ngạc nhiên của tôi, tảng đá phóng đuổi theo. Nó lượn lách, quay, vòng, theo sát chiếc chiến đấu cơ, và rồi...

“Ôi! Elfangor, coi kìa!”

<Không! Không thể thế được!>

Một thanh đá di động dài thòng - nhìn như một thứ vũ khí thô sơ - từ thiên thạch phun ra. Nó bập trúng phóc chiếc chiến đấu cơ. Tôi thấy một luồng không khí bị ép phòi khỏi tàu.

Tiếp theo, tảng đá bay vèo lên trên chiến đấu cơ. Vù vù, không thể nào ngăn được, và vài giây sau, nó bao trọn nguyên cả chiếc tàu.

Thiên thạch asteroid đã nuốt mất một chiến đấu cơ Andalite.

CHƯƠNG 31

“**C**húng nó là cái giống gì vậy?” Loren thất kinh hỏi.

<Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ nghe nói hay trông thấy thứ gì giống vậy. Ý tôi là, chuyện này không đời nào lại xảy ra!>

“Coi bộ chúng giống như asteroid hay những thiên thạch đại loại.”

<Tôi nghĩ chúng đúng là asteroid. Nhưng không thể như thế được.>

Lúc tôi khiếp vía nhìn ra, hòn đá sống lại vừa chop vừa nuốt chửng một chiến đấu cơ thứ hai.

<Tàu *Sao Lữi Kiếm* sắp khai hỏa đó.> Tôi nói chắc nịch. <Máy Cắt của tàu Mái Vòm có thể cắt phẳng một mẫu hành tinh dễ như bỡn. Họ sẽ quét sạch lũ này!

XXEẸẸT! XEẸẸT!

Xưa nay tôi chưa bao giờ tận mắt trông thấy Máy Cắt Chính của tàu *Sao Lữi Kiếm* khai hỏa. Đó là một cảnh dựng tóc gáy. Những tia sáng to bụi có màu xanh lá cây phóng veo veo qua không gian và tông ầm vào một trong những tảng asteroid, với sức mạnh đủ để khoan một lỗ to tướng trên mặt trăng.

Hòn asteroid lóe rực. Nhưng nó không nổ, không vỡ tan và cũng không chảy.

Mà nó quay ngoắt lại!

<Nó đuổi theo tàu *Sao Lữi Kiếm*!>

Hàng chục thiên thạch bu lúc nhúc quanh tàu *Sao Lữi Kiếm*. Gần đó, cách chưa tới ba trăm dặm, một chiến đấu cơ khác đang vắn vẹo, len lỏi cố né một hòn asteroid.

<Vào vùng không gian Zero!> Tôi thét lên. <Dù cho chúng là cái quái gì chúng cũng không thể bay được trong ấy!>

Tôi đoán viên phi công của chiếc chiến đấu cơ kia cũng nghĩ như vậy. Tôi thấy những động cơ trên tàu anh ấy lóe sáng - ánh đang nạp thêm năng lượng để nhảy vào vùng không gian Zero.

Đột nhiên, thêm ba tảng asteroid nữa áp sát chiến đấu cơ. Chúng đã khóa đường thoát của anh rồi. Một khối đá khổng lồ phóng vèo và xuyên hẳn vào trong chiếc chiến đấu cơ.

Viên phi công bị đẩy bật ra ngoài không gian trống lỗng. Các móng guốc của anh quơ quào một vài giây, rồi ngừng luôn.

“Ôi, trời!”

<Không! Không! Khôônng!>

Tàu *Sao Lữi Kiếm* đồng loạt khai hỏa tất cả các Máy Cắt, thấp sáng cả một vùng không gian

đen ngòm. Nhưng chẳng có tác dụng gì, mà thật ra, hình như nó còn kích cho nhiều asteroid văng ra dữ dội hơn.

“Hây! Những tia sáng cuốn hút chúng.” Loren la lên. “Những động cơ và vũ khí đó đó... chỉ thu hút chúng mà thôi!”

<Cô nói đúng!> Tôi không biết điều nào khiến tôi sốc hơn. Năng lượng và súng bắn hấp dẫn những hòn asteroid; hay điều nhận xét này lại do chính cô gái loài người phát hiện ra.

Tôi phát tín hiệu liên lạc. <*Sao Lưỡi Kiếm*, đây tàu *Jahar*. Những thiên thạch asteroid bị hấp dẫn bởi năng lượng do súng bắn ra! Các anh đang lôi kéo chúng về phía mình!>

Đang không biết thông điệp của mình có truyền tới được tàu *Sao Lưỡi Kiếm* hay không, thành linh tôi vấp phải một tình thế hiểm nghèo mới. Đằng sau chúng tôi, hai tàu Yeerk hẳn hoi đang hùng hục tiến vào vùng không gian thực! Cách chưa tới năm ngàn dặm.

Một tàu Lòng Chảo nhìn như một con nhện góm ghiếc. Ngay khi tiến vào vùng không gian thực, nó liền nhả ra những chiến đấu cơ Con Rệp.

Và bên cạnh nó là một thứ mà tôi chưa từng thấy bao giờ. Một khối thù lù, đen trùi trũi gần như không thể thấy được. Chiếc này nhỏ hơn tàu Lòng Chảo nhưng lại lớn hơn chiếc Con Rệp. Cái giông giống như chiếc cầu là một khối kim cương sắc cạnh nổi bằng một mũi giáo hình tam giác với những động cơ thật quái dị, như thể một lưới rìu hai đầu.

Nhìn tổng thể, cái vật đó na ná một loại vũ khí cổ xưa - một cái rìu. Trông nó cũng hết như một gã Hork-Bajir đang bay. Một con tàu Lưỡi Rìu.

Đừng hỏi tại sao tôi biết. Tôi vốn không tin vào linh tính như một số người Andalite khác, nhưng lúc này tôi biết chắc kẻ nào đang ở trong tàu Lưỡi Rìu.

Một sự kinh tởm dâng cuộn cuộn trong tôi - một sự ghét cay ghét đắng con tàu đen thui kia. Tôi căm thù cái sinh vật ghê tởm mình đã tiếp tay tạo nên.

<Vây là hẳn còn sống.> tôi lẩm bẩm.

<Lần này, không được khoan nhượng>

Không gian đặc nghẹt tức khắc - tàu Yeerk, tàu Andalite, những thiên thạch asteroid dễ sợ. Tàu *Jahar* bị kẹp chính giữa: phía trước, phi đội Andalite cách hàng ngàn dặm và đằng sau một ngàn dặm là tụi Yeerk. Nếu tôi may mắn thì bộ cảm biến của tụi Yeerk vẫn chưa thấy tàu Mái Vòm.

Và chúng cũng không mong đụng độ những tảng asteroid sắt thủ.

Chợt máy tính rùng mình truyền một thông tin đến - dễ hiểu y như lệnh truyền bằng ý nghĩ. Một người Andalite hiện ra trên màn hình.

Gương mặt quen thuộc của ông Alloran-Semitar-Corrass. Nhưng từ gương mặt ấy toát lên ám khí của một con quỷ tôi không thể mô tả được.

<A, Elfangor hà, biết ngay mà.> tên Phó-Visser Bảy reo lên. <Hy vọng mày vẫn còn giữ *Vòng xoáy thời gian*? Tao tới để đoạt lại nó đây.>

Tôi chưa bật màn hình của mình lên cho hắn thấy. Cần phải suy nghĩ thật nhanh. Tôi túm lấy khẩu Máy Cắt cầm tay và gài số thấp nhất.

<Loren? Nghe này! Tên Phó-Visser không biết rằng cô đã hết là kẻ Bị mượn xác. Hãy cầm lấy cái này. Đứng đằng sau tôi, chỗ hắn có thể thấy cô khi tôi bật màn hình lên. Hãy cho tôi nói vài giây rồi bắn, nhưng hệt, được chứ?>

“Được,” Loren đáp.

Tôi bật màn hình của mình lên. <À, Phó-Visser Bảy. Mi vẫn còn sống. Tệ thật>

<Ừ, tao vẫn sống nhăn. Nhưng suýt nữa mi cho tao đi đứt rồi. Tiện thể, tao không còn là Phó-Visser Bảy nữa. Tao là người Yeerk đầu tiên chiếm được cơ thể người Andalite. Tao chuyển giao được nhiều thông tin về vị trí dàn quân của các hạm đội Andalite - nhiều hơn cả bao gián điệp cả một thế kỷ có thể tiết lộ. Tao không còn là Phó-Visser vớ vẩn nữa. Bây giờ, hãy gọi tao là Visser Ba-Mười-Hai.>

<Nhưng với ta mi luôn là một con sên không vỏ. Mi muốn *Vòng Xoáy Thời Gian* hả?> Tôi hỏi. <Hãy đi mà lấy. Ta hứa...>

Xxẹẹt!

Khẩu Máy Cắt trong tay Loren rung lên. Tôi giật nảy người và chúi về trước, lăn ra khỏi màn hình.

Tôi bật trở dậy ngay.

“Cầm lấy nè,” Loren nói, chìa khẩu Máy Cắt về phía tôi.

<Không cần. Cô cứ giữ lấy. Cô làm tốt lắm. Vừa kịp lúc. Tên Visser tưởng cô vẫn là Vật chủ. Hắn nghĩ cô đã hạ tôi. Tôi sẽ tắt hết năng lượng. Chúng ta chỉ cần đợi cho tên dơ bẩn đó lại gần thôi.>

“Có chắc được không?” Loren lo ngại hỏi.

<Nếu không thì chẳng ai trong hai chúng ta có thể đến được Yosemite đâu.> tôi nói.

“Phải tốn khá nhiều thời gian anh mới học được cách nói đùa đấy, Elfangor.”

Chúng tôi không phải đợi lâu. Tàu Lưỡi Rìu tăng động cơ và chồm lên. Nó ngốn mấy ngàn dặm chỉ trong vòng vài giây.

<Giỏi thì tới đây đi, tên Visser Sỗ-Mấy-Mấy kia. Giỏi thì đến đây,> tôi làm bầm.

Tôi nhắm Máy Cắt vào giữa bụng tàu Lưỡi Rìu. Tôi hoàn toàn bình tĩnh. Bất chấp trận chiến ác liệt đang vây bủa tàu *Sao Lưỡi Kiếm*. Bất chấp tàu tên Visser đang lại gần. Điều tôi cần là một phát súng. Tôi sẽ đợi cho đến khi hắn tới thật gần. Bỗng...

Bụp!

“Aaaahhh!”

Chapman! Hắn đã bung được chân ra và giơ lên ngoéo cẳng Loren. Cô ngã đánh sầm. Khẩu Máy Cắt văng xuống sàn.

Tên người kia chậm hơn tôi nhưng hắn lại ở gần hơn... Chỉ vài giây trước khi tôi lao tới, gã đã chụp bàn tay quanh báng khẩu Máy Cắt.

Xẹt!

Hắn bắn.

Tôi né.

Tàu Lưỡi Rìu đang tới gần.

Xẹt!

<Aaarrggghhh!> Một tia lửa lướt qua, xoẹt trúng cánh tay trái và chân trước của tôi. Con đau thốn lên như thể bị một mảnh thủy tinh cứa. Cánh tay trái tôi tê cứng. Chân trước bên trái trở nên vô dụng. Dù vẫn đứng được, nhưng tôi không thể nhúc nhích nổi.

“Đã đời chưa, Andalite?” Chapman vênh vang khi chiếm được thế chủ động. Hắn chĩa khẩu Máy Cắt về phía tôi.

“Nè, ta có cái này cho mi!” Loren thét lên. Vẫn nằm trên sàn, cô vươn hai chân lên và đập cả hai móng guốc nhân tạo của mình vào hai chân Chapman, ngay khúc nối chân hắn với cơ thể.

“HHỰỰ!” Chapman lịm đi. Hai tay hắn vội lấy người, ụp luôn cả khẩu Máy Cắt vào đấy.

Tôi tin là cú giáng khiến hắn rất đau đớn.

“Hư này!” Loren gầm lên. Cô búng khỏi sàn và tung một cú đá cao để sợ, cắm ngay dưới cằm Chapman. Đầu hắn bật ngửa ra sau. Loren giăng khẩu Máy Cắt ra khỏi tay của hắn.

“Chapman, anh đã bêu xấu hình ảnh loài người.” cô nghiến răng. “Anh thật sự làm tôi phát ngượng.”

“Cô theo bên nào?”, Chapman la eo éo.

“Không phải phía anh,” Loren đáp, rồi xả Máy Cắt vào Chapman. Gã nảy dựng lên rồi xuội lơ.

Bùumm! Bùumm!

Tàu *Jahar* rung lắc vì va chạm nhẹ. Tàu Lưỡi Rìu đã móc được nó! Chúng sắp tràn lên tàu chúng tôi.

Trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, tôi nhìn thấy cửa từ từ mở ra.

CHƯƠNG 32

Cửa tàu lử khử mở ra.

<Loren! Máy Cắt... bắn!>

Cửa tàu mở toang cùng với một tiếng bùm. Loren nhấn cò!

Xxẹẹt!

Một chiến binh Hork-Bajir ngã ngửa. Một cánh tay xuất hiện, tên Mượn xác đang đổ xuống. Cánh tay đó nắm khẩu tia Nghiệt.

Một cánh tay Andalite!

Xẹt!

Tai Nghiệt khạc lửa. Phát súng trượt khỏi tôi nhưng trúng Loren, khiến cô bất tỉnh ngã ập vào tôi. Chỉ với ba chân còn khỏe, cánh tay tê liệt của tôi không đỡ nổi Loren. Cô đổ xuống, đè luôn tôi xuống sàn.

Gã quỷ Yeerk, kẻ đánh cắp cơ thể ông Alloran xô tên Hork-Bajir bị thương qua một bên, trong khi tôi giãy giụa cố thoát khỏi người Loren.

Gã Visser đã vào! Hắn đã lên tàu *Jahar*!

Tôi chỉ có một cơ hội. MỘT mà thôi. Rồi sau đó cứ mặc cho tên Yeerk giết, tôi vung đuôi quất đại. Tên Yeerk nháy giật lùi theo phản xạ. Nhưng tôi không nhắm nó.

Đầu mũi dao ở đuôi của tôi đụng trúng bàn điều khiển. Và đã làm sao, tôi nghe thấy...

Tsssswwwweeww!

Tàu *Jahar* phóng tất cả các Máy Cắt của mình. Những tia Nghiệt sắc lẹm thi nhau bắn vào bụng tàu Lưỡi Rìu.

<Khôôngnnngg!> Tên Visser thét lên.

KUH-BOOOMMMM! Tàu Lưỡi Rìu tách khỏi tàu *Jahar*.

PPHHUUUUUTTT! Cửa bung mở. Không khí từ tàu phụt ra không gian, xoáy tít. Tất cả mọi thứ không được neo gài đều bay ào ào về phía cửa để ngỏ.

Tên Hork-Bajir ngất xỉu bị cuốn phăng ra ngoài. Cơ thể bất động của Chapman cũng lăn lông lốc về phía đó. Gã Visser bị hất té nhào.

Nhưng ngay cả khi đã nằm bẹp, gã vẫn chĩa tia Nghiệt vào tôi. <Mày quả là đồ nguy hiểm, Elfangor. Giờ, mày phải chết!>

Trong cơn tuyệt vọng, tôi vung đuôi lên.

WHUMPF! Có cái gì đó tông mạnh vào chúng tôi, tưởng như tên Visser đã bóp cò.

CHHÍUU! Tia Nghiệt xem trúng tôi.

Tôi thở hỗn hển hợp không khí. Khí oxy đã cạn. Tàu *Jahar* đang quay mòng mòng giữa không gian, và đã mất điều khiển.

Gã Visser bị ép chặt vào tường. Cơ thể Loren bị hút về phía cửa, nhưng ngay lúc đó bộ phận an toàn tự động của tàu từ từ khép cửa lại.

Chúng tôi bị quay như điên. Qua khung cửa tôi nhìn thấy các chiến đấu cơ Andalite bị thiên thạch asteroid bao vây một nửa, chớp lờ nhá liên hồi. Và đám Con Rệp của tụi Yeerk cũng sắp chịu chung số phận.

Tôi trông thấy tàu Lưỡi Rìu quay tít thò lò. Một bên rìu của nó đã bị chặt phéng.

Và rồi... tiến về phía chúng tôi... là một thiên thạch asteroid!

Thiên thạch tóm được con tàu *Jahar* tội nghiệp đang hấp hối. Trong ánh chớp nhoe nhoe, giữa dòng xoáy khủng khiếp, tôi bị ném rơi tự do. Cửa sổ bỗng tối hù. Một nửa. Bây giờ một nửa tàu đã bị thiên thạch asteroid nuốt.

Thiên thạch asteroid đã ăn chúng tôi.

Tôi bị nghiền rào rạo khi thiên thạch tăng tốc rời khỏi chiến trường, mang theo tàu *Jahar* trong những họng kim ghê hồn của nó.

Bộ kiểm hãm của tàu *Jahar* đã tắt. Con tàu chết thật rồi. Lơ mơ vì thiếu không khí, tôi loạng choạng nhoi lên, ráng sức chống lại sự tăng tốc.

Không khí! Tôi cần không khí!

Bộ phận cung cấp năng lượng trong môi trường cấp cứu có lẽ vẫn còn hoạt động. Nhưng năng lượng của con tàu đã hết, đã bị tảng asteroid hút sạch.

Không khí!

Buồng phổi tôi kêu thống thiết. Những trái tim tôi đập liên hồi kỳ trận, cố tuần hoàn dòng máu vô dụng. Bồn chứa nhiên liệu dự phòng bằng tay, tôi cần... phải...

Nhưng có lẽ không còn quan trọng nữa... chiến đấu nữa cũng vô ích... Arbron... đã đi. Ông Alloran... còn tệ hơn chết. Những điều kinh khủng... những cảnh tượng khủng khiếp...

Hãy để tất cả chấm dứt. Không có không khí cũng tốt. Tắc phổi và không cảm thấy gì cũng

hay. Tôi đang chìm xuống, xuống, xuống.

Chẳng có việc gì phải lo lắng. Chẳng việc gì phải lo sợ.

Hãy mặc mọi sự kết thúc, Elfangor.

Cứ để tất cả kết thúc...

HẾT TẬP 2 - The Andalite Chronicles

[1] Tinh vân: một mảng không gian sáng (hoặc tối) được hình thành từ một cụm những ngôi sao; hoặc từ một đám mây bụi hay khí.

[2] Asteroid: thiên thạch hay hành tinh nhỏ chuyển động quanh các ngôi sao. Ví dụ như các thiên thạch di chuyển quanh mặt trời - thường ở giữa quỹ đạo của sao Hỏa và sao Mộc.

[3] Khí plasma: loại khí bao quanh mặt trời và phần lớn các tinh tú, gồm các phần tử âm dương bằng nhau.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>